

## ምዕራፍ አሥራ አራት

### እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡- አካልነቱ

#### ሀ. የአካልነቱ አስፈላጊነት

መንፈስ ቅዱስን በተመለከተ በሚሰጥ ትምህርት ውስጥ አበይት ከሆኑት እውነቶች መካከል በማንነቱ ላይ ልዩ ትኩረት ሊደረግ ይገባል። ይህ የሚያስፈልግበት ምክንያት በአሁኑ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ የሚሰማውን እንጂ (ዮሐ. 16:13፤ ሐዋ. 13:2) ከራሱ ወይም ስለ ራሱ የማይናገር መሆኑና ወደ ዓለም የመጣውም ክርስቶስን ሊያከብር በመሆኑ ነው (ዮሐ. 16:14)። ከዚህ ጋር ሲነጻጸር አብም ሆነ ወልድ ከራሳቸው እንደሚናገሩ አድርጎ ነው መጽሐፍ ቅዱስ የሚያቀርበው። ይህ ሲሆን አብና ወልድን የሚያቀርባቸው በልዑላዊ ሥልጣንና እኔ በሚለው ተውላጠ ስም ብቻ ሳይሆን፤ እርስ በርሳቸው ቀጥተኛ መስተጋብር፤ ጎብረትና መስማማት እንዳላቸው በማረጋገጥ ነው። ከራሱና ስለ ራሱ አለመናገሩ ስለ መንፈስ ቅዱስ ማንነት ያለን መረዳት ውሱን ያደርገዋል። በዚህ መሠረት በቤተ ክርስቲያን ታሪክ የመንፈስ ቅዱስ አካልነት ለብዙ መቶ ዓመታት እንደቀላል ነገር የታየ ጉዳይ ነበር። በ325 ዓ.ም. በኒቅያ የእምነት መግለጫ አብና ወልድ በዝርዝር በተገለጡ ጊዜ ነው መንፈስ ቅዱስም እንደ አካል እውቅና ያገኘው።

በትክክለኛው አስተምህሮ በኋላ እንደተገለጠው፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊው እውነት እግዚአብሔር በሦስት አካል ይገለጣል የሚል ነው። ይሄውም አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ ሲሆን፤ በአጠቃላይ ተቀባይነት አግኝቷል። መንፈስ ቅዱስ እንደ አብና እንደወልድ አካል መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ያስተምራል። ከዚህ የሥላሴ አስተምህሮ ጥናት የምንረዳው፤ ሦስቱ አካላት አንድ አምላክ እንጂ ሦስት አማልክት አለመሆናቸውን ነው።

#### ለ. ቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ የተገለጠው የመንፈስ ቅዱስ አካልነት

1. መንፈስ ቅዱስ አካል ያለው ብቻ ሊሠራ የሚችለውን እንደሚሠራ ተገልጿል።

(ሀ) ዓለምን ይወቅሳል፡- “እርሱም መጥቶ ስለ ኃጢአት፤ ስለ ጽድቅም፤ ስለ ፍርድም ዓለምን ይወቅሳል” (ዮሐ. 16:8)።

(ለ) ያስተምራል፡- “እርሱ ሁሉን ያስተምራችኋል” (ዮሐ. 14:26፤ ነህ. 9:20፤ ዮሐ. 16:13-15፤ 1ኛ ዮሐ. 2:27)።

(ሐ) ይናገራል፡- “ልጆችም ስለሆናችሁ እግዚአብሔር አባ አባት ብሎ የሚጮህ የልጁን መንፈስ በልባችሁ ውስጥ ላከ” (ገላ. 4:6)።

(መ) ይማልዳል፡- “ነገር ግን መንፈስ ራሱ በማይነገር መቃተት ይማልድልናል” (ሮሜ 8:26)።

(ሠ) ይመራል፡- “በመንፈስ ብትመሩ” (ገላ. 5:18፤ ሐዋ. 8:29፤ 10:19፤ 13:2፤ 16:6-7፤ 20:23፤ ሮሜ 8:14)።

(ረ) ምዕመናንን ለአገልግሎት ይሾማል፡- “መንፈስ ቅዱስ በርናባስንና ሳውልን ለጠራኋቸው ሥራ ለዩልኝ አለ” (ሐዋ. 13:2፤ 20:28)።

(ሰ) መንፈስ ቅዱስ ራሱ ለአገልግሎት ይላካል፡- (ዮሐ. 15:26)።

(ሸ) መንፈስ ቅዱስ ያገለግላል፤ ዳግም ልደትንም ይሰጣል፡- (ዮሐ. 3:6)፤

ያትማል (ኤፌ. 4:30)፤ ያጠምቃል (1ኛ ቆሮ. 12:13)፤ ይሞላል (ኤፌ. 5:18)።

2. አካል እንደመሆኑ መጠን በሌሎች ተጽዕኖ ይነካል።

(ሀ) አብ ወደ ዓለም ይልከዋል (ዮሐ. 14:16፥ 26)። ወልድም ይልከዋል (ዮሐ. 16:7)።

(ለ) ሰዎች ያስቆጡታል (ኢሳ. 63:10)፥ ያሳዝኑታል (ኤፌ. 4:30)፥ ያጠፋታል (ማዳፈን)፥ (1ኛ ተሰ. 5:19)፥ ይሰድቡታል (ማቴ. 12:31)፥ ይሞቹታል (ሐዋ. 5:3)፥ ያከፋፋታል (ዕብ. 10:29)፥ ቃል ይናገሩበታል (ማቴ. 12:32)።

3. መንፈስ ቅዱስን በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሱ አባባሎች ሁሉ አካልነቱን ያመለክታሉ።

(ሀ) “ሌላው አጽናኝ” ተብሏል። ይህም የክርስቶስን ያህል አካልነት ያለው መሆኑን ያመለክታል (ዮሐ. 14:16-17፥ 26፤ 16:7፤ 1ኛ ዮሐ. 2:1-2)።

(ለ) እግዚአብሔር መንፈስ እንደተባለ፥ መንፈስ ቅዱስም እንደአካል በዚሁ ስም ተጠርቷል (ዮሐ. 4:24)።

(ሐ) ለመንፈስ ቅዱስ መጠሪያነት ያገለገሉ ተውላጦ ሰዎች አካልነቱን ያመለክታሉ። በግሪክ “መንፈስ” የሚለው ቃል ጾታ የማይለይ ስም ሲሆን፥ በጾታ ለማይለይ አካል መጥሪያነት ያገለግላል። ይህ ጾታ የማይለይ ተውላጦ ስም በአንዳንድ ሁኔታዎች ተጠቅሷል (ሮሜ 8:16፥ 26)። ብዙ ጊዜ ግን የተባዕታይ ጾታ ተውላጦ ስም የመንፈስ ቅዱስን አካልነት በሚገልጥ መልኩ አገልግሏል (ዮሐ. 14:16-17፤ 16:7-15)።

ሐ. መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር አካል እንደመሆኑ ከአብና ከወልድ ጋር እኩል ነው

1. እግዚአብሔር ተብሎ ይጠራል። ኢሳይያስ 6:8-9 ውስጥ ያለውን ክፍል ከሐዋርያት ሥራ 28:25-26፥ ኤርምያስ 31:31-34ን ከዕብራውያን 10:15-17 ጋር በማነጻጸር ይህን እውነት ለመረዳት ይቻላል። (2ኛ ቆሮ. 3:18 እና ሐዋ. 5:3-4 ውስጥ ይህን ቃል ልብ ይበሉ፡- “መንፈስ ቅዱስን ታታልልና ከመሬቱም ሽያጭ ታስቀር ዘንድ ሰይጣን በልብህ ሰለምን ሞላ? እግዚአብሔር እንጂ ሰውን አልዋሸህም።”) ምንም እንኳን መንፈስ ቅዱስን ባታለሉት ላይ እግዚአብሔር ጠበቅ ያለ ፍርዱን ቢያወርድባቸውም (ሐዋ. 5:3)፥ ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ ስም እንዳይምሉ ቢከለከሉና መንፈስ ቅዱስ በመባል ቢጠራም፥ ከአብና ከወልድ ይበልጥ ቅዱስ ነው ማለት አይደለም። ፍጹም ቅድስና የሥላሴ ዋና ባሕርይ ነው።

2. መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ባሕርያት አሉት (ዘፍጥ. 1:2፤ ኢዮብ 26:13፤ 1ኛ ቆሮ. 2:9-11፤ ዕብ. 9:14)።

3. የእግዚአብሔርን ሥራዎች ያከናውናል (ኢዮ. 33:4፤ መዝ. 104:30፤ ሉቃስ 12:11-12፤ ሐዋ. 1:5፤ 20:28፤ 1ኛ ቆሮ. 6:11፤ 2:8-11፤ 2ኛ ጴጥ. 1:21)።

4. ከላይ እንደተጠቀሰው መንፈስ ቅዱስን ለማመልከት ያገለገሉት ሰብዓዊ ተውላጦ ሰዎች ማንነቱን ያረጋግጣሉ።

5. መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንደተጠቀሰው፥ መንፈስ ቅዱስ ሊታመንበት የሚገባ አካል ሆኖ ቀርቧል (መዝ. 51:11፤ ማቴ. 28:19፤ ሐዋ. 10:19-21)። የሚታመንበት አካል እንደመሆኑ፥ ሊታዘዙትም የሚገባው ነው። በክርስቶስ ያመነ ሰው፥ ከመንፈስ ቅዱስ

ጋር በሕብረት ስለሚጓዝ፤ ኃይሉን፤ መሪነቱን፤ ትምህርቱን፤ እና ሙሉቱን (ብቃቱን) በመለማመድ፤ የመንፈስ ቅዱስን አካልነት በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረውን ታላቅ የአስተምህሮ እውነት ይረዳል።

## እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡- መውረዱ

የመንፈስ ቅዱስ በጳጳሳዊነት ዕለት ወደ ዓለም መምጣት መታየት ያለበት ከዚያ በፊት በነበሩት ሥፍራዎች ከነበረው ሥራ ጋር በተያያዘ መልኩ ነው። መንፈስ ቅዱስ በብሉይ ኪዳን ዘመን በሁሉም ስፍራ የሚገኝ አምላካዊ ባሕርይ ሆኖ በዓለም ነበር። ቢሆንም በጳጳሳዊነት ዕለት ወደ ዓለም የሚመጣ መሆኑ ተነግሯል። በዘመናችንም በዓለም ይኖራል። አንድ ቀን ግን ልክ እንደ ጳጳሳዊነት ዕለት አመጣጡ ከዓለም ይለያል። ይህ የሚሆነው በቤተ ክርስቲያን መነጠቅ ጊዜ ነው። ይህን ስለ መንፈስ ቅዱስ የሚነገር እውነት ለመረዳት ይቻላል ዘንድ፤ መንፈስ ቅዱስ ከዓለም ጋር ያለው ግንኙነት የተለያዩ ሁኔታዎች ሊታዩ ይገባል።

### ሀ. መንፈስ ቅዱስ በብሉይ ኪዳን

ከክርስቶስ ልደት በፊት በነበረው ረጅም ዘመን መንፈስ ቅዱስ በሁሉም ስፍራ መገኘት በሆነው ባሕርዩ በዓለም ነበር። በመለኮታዊ ፈቃዱ መሠረትም በእግዚአብሔር ሰዎች ውስጥና አማካይነት ሠርቷል (ዘፍጥ. 41:38፤ ዘጸ. 31:3፤ 35:31፤ ዘኁል. 27:18፤ ኢዮብ 33:4፤ መዝ. 139:7፤ ሐጌ 2:4-5፤ ዘካ. 4:6)። በብሉይ ኪዳን ዓለም ሲፈጠር የእግዚአብሔር መንፈስ አብሮ ፈጥሯል። ለቅዱሳንና ለነቢያት የመለኮታዊውን እውነት የመግለጥ ድርሻ ነበረው። ለተጻፉ የእግዚአብሔር ቃላት ምሪትን ሰጥቷል፤ ኃጢአትን ከዓለም በመከልከል አገልግሏል፤ አማኞች ለአገልግሎትና ታላምራትን ለመሥራት አስችሏቸዋል። እነዚህ ሁሉ ክንውኖች የሚያመለክቱት መንፈስ ቅዱስ በብሉይ ኪዳን ዘመን በጣም ይሠራ የነበረ መሆኑን ነው። ይሁን እንጂ በዚያ ዘመን በእያንዳንዱ ሰው ውስጥ ስለማደሩ ምንም ማስረጃ የለም። የዮሐንስ ወንጌል 14:17 የሚያመለክተው፤ “ከእነርሱ” በማለት ከሰዎች ጋር እንደነበር እንጂ፤ በ“ውስጣቸው” እንደነበር አይደለም። ከጳጳሳዊነት ዕለት በፊት የመንፈስ ቅዱስ የማተም ወይም የማጥመቅ ሥራ አልተጠቀሰም። ካለፉት ዘመናት፤ ከጳጳሳዊነት ዕለት በኋላ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ የላቀ ነው።

### ለ. መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስ በምድር ላይ በነበረበት ዘመን

ሥጋ የለበሰና የሚሠራ፤ የሥላሴ ሁለተኛ አካል በዓለም መገኘቱ፤ የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ለየት የሚያደርገው መሆኑን መገመት ተገቢ ነው። እውነት ሆኖም እናገኘዋለን።

1. ከክርስቶስ በተገናኘ ሁኔታ ሲታይ፤ እግዚአብሔር ሰው ሆኖ በድንግሊቱ ማኅፀን ውስጥ የተፀነሰበትን ኃይል ያመነጩው መንፈስ ቅዱስ ነበር። ክርስቶስ በሚጠመቅበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስ በእርግብ አምሳል ሲወርድበት ታይቷል። ክርስቶስ ራሱን ለእግዚአብሔር የሰጠው በዘላለማዊ መንፈስ ብቻ መሆኑም ተገልጧል (ዕብ. 9:14)።

2. በክርስቶስ ምድራዊ አገልግሎት ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ከሰው ጋር የነበረው ግንኙነት አየሰፋ የሚመጣ ነበር። ክርስቶስ፤ ቢጠይቁ መንፈስ ቅዱስን ሊቀበሉ እንደሚችሉ ለደቀ መዛሙርቱ መጀመሪያ አረጋገጠላቸው (ሉቃስ 11:13)። ምንም እንኳን ቀደም ሲል መንፈስ ቅዱስ እንደ ልዑል እግዚአብሔር ፈቃድ በሰዎች ላይ ቢወርድም፤ በሰዎች ልብ የመኖሩ ነገር ግን በሰዎች ጥያቄ የሚከናወን አልነበረም። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚያስረዳውም ይህን መብት ጌታ ከመናገሩ በፊት ማንም አልተጠቀመበትም። ክርስቶስ በአገልግሎቱ መጨረሻና በሞቱ ዋዜማ እንዲህ ብሏል “እኔም አብን እለምናለሁ፤

ለዘላለምም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል፤ እርሱም የእውነት መንፈስ ነው።” (ዮሐ. 14፡16-17)። በተመሳሳይ ሁኔታ ከትንሣኤው በኋላ ተነፈሰባቸውና “መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ” አላቸው (ዮሐ. 20፡22)። ይሁን እንጂ ለጊዜው መንፈስ ቅዱስን ቢቀበሉም፤ ከላይ በሚወርድ ኃይል እስኪሞሉ ድረስ ኢየሩሳሌም ውስጥ መቆየት ነበረባቸው (ሉቃስ 24፡49፤ ሐዋ. 1፡4)።

**ሐ. በጳንጠቆስጤ ዕለት የመንፈስ ቅዱስ መውረድ**

በኦብ (ዮሐ. 14፡16-17፤ 26) እና በወልድ (ዮሐ. 16፡7) በተሰጠው ተስፋ መሠረት፤ በሁሉም ሥፍራ በመገኘት ባሕርይው ሁልጊዜ በዓለም የነበረው መንፈስ ቅዱስ በጳንጠቆስጤ ዕለት ወደ ዓለም መጣ። የዚህ የተደጋጋመ የሚመስል አሳብ ኃይል ገሀድ የሆነው፤ መንፈስ ቅዱስ በጳንጠቆስጤ ዕለት የመጣው በሰው ልብ ለማደር መሆኑ ከተረጋገጠ በኋላ ነው። እግዚአብሔር አብ፤ ምንም እንኳን በሁሉም ሥፍራ ያለ (ኤፌ. 4፡6) ቢሆን፤ “በሰማያት የምትኖር አባታችን” በሚለው መሠረት መኖሪያው በሰማያት ነው (ማቴ. 6፡9)። በተመሳሳይ እግዚአብሔር ወልድ፤ በሁሉም ሥፍራ የሚገኝ ቢሆን (ማቴ. 18፡20፤ ቈላ. 1፡27)፤ አሁን መኖሪያው በእግዚአብሔር ቀኝ ነው (ዕብ. 1፡3፤ 10፡12)። መንፈስ ቅዱስም እንዲሁ ምንም እንኳን በሁሉም ሥፍራ የሚገኝ ቢሆን፤ ማደሪያው በምድር ነው። ማደሪያው በምድር ነው የሚባለው በጳንጠቆስጤ ዕለት አመጣጡ መሠረት ነው። መኖሪያውን ከሰማይ ወደ ምድር ለውጧል። ደቀ መዛሙርቱ እንዲጠባበቁ የተነገራቸው ይህን የመንፈስ ቅዱስ መምጣት ነበር። መንፈስ ቅዱስ ባይመጣ ኑሮ የዚህ አዲስ የጸጋ ዘመን አገልግሎት ሊጀመር አይችልም ነበር።

የአሁኑ ዘመን የመንፈስ ቅዱስ ሥራ በሚቀጥሉት ምዕራፎች ይቀርባል። ዮሐንስ 16፡7-11 ውስጥ እንደተገለጠው፤ የእግዚአብሔር መንፈስ ከሁሉ በፊት ዓለምን የማገልገል ተልዕኮ አለው። የመጣው ዓለምን ስለ ኃጢአት፤ ስለ ጽድቅ፤ ስለ ፍርድ ለመውቀስ ነው። አንድን ሰው ክርስቶስን እንዲቀበል በአእምሮ የማዘጋጀት ልዩ ሥራ የመንፈስ ቅዱስ ነው። ሰይጣን የዘጋውን የማያምኑ ሰዎች አእምሮ የማብራት የጸጋ ሥራ በሦስት ታላላቅ አስተምህሮዎች መሠረት ይከናወናል።

1. *ያላመነ ሰው፤ በርሱና በድኅነት መካከል የሚገኝ ኃጢአት ኢየሱስ ክርስቶስን እንደግል አዳኝ አድርጎ አለማመን መሆኑን እንደገነዘብ ይደረጋል።* ጥያቄው የርሱ ብቁ ሆኖ መገኘት፤ ስሜቱ ወይም ሌላ ሁኔታ አይደለም። ያለማመን ኃጢአት ድኅነትን እንዳያገኝ ያደርገዋል (ዮሐ. 3፡18)።

2. *ላላመነ ሰው ስለ እግዚአብሔር ጻድቅነት ይነገረዋል።* ክርስቶስ በምድር በተመላለሰ ጊዜ የእግዚአብሔር ጽድቅ መግለጫ ነበር፤ እርሱ ሲሄድ መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ለዓለም ይገልጥ ዘንድ ተላከ። እግዚአብሔር ጻድቅ እንደመሆኑ፤ ማንኛውም ሰው ሊያደርገው ከሚችለው በላይ የሆነን የጽድቅን ሥራ ይጠይቃል። ይህ ሁኔታ ምንም ዓይነት የሰው ሥራ ለሰው ልጅ ድኅነት መሠረት የመሆኑን ነገር ውድቅ ያደርገዋል። ከሁሉም ይልቅ በክርስቶስ በማመን የሚገኝ ጽድቅ መኖሩን መንፈስ ቅዱስ ይገልጣል። አንድ ሰው በክርስቶስ በማመኑ፤ በእግዚአብሔር ከኃጢአት ፍርድ ነጻ እና ጻድቅ ይባላል። ይህ የሚሆነው፤ ጻድቅ በሆነው ክርስቶስና በመስቀል ላይ በፈጸመው ሥራ ብቻ በመታመኑ ነው (ሮሜ 1፡16-17፤ 3፡22፤ 4፡5)።

3. *የዚህ ዓለም ገዢ ሰይጣን በመስቀል ላይ የተፈረደበትና የዘላለም ቅጣት የተጣለበት የመሆኑ እውነት ተገልጧል።* ይህ የሚያስገነዝበው፤ የመስቀል ላይ ሥራ የተፈጸመ፤ ፍርድ የተሰጠ፤ ሰይጣን ድል የሆነ እና፤ በክርስቶስ ለሚያምኑ ሁሉ ድኅነት

የተዘጋጀላቸው መሆኑን ነው። አንድ ሰው ድኅነት እንዲያገኝ እነዚህን ሁሉ ሙሉ በሙሉ ይረዳ ዘንድ አስፈላጊ አይደለም። መንፈስ ቅዱስ ነው እውነቱን በሙላት ገልጦ በአእምሮ ዝግጅት ክርስቶስን በአካልነቱና በሥራው እንዲቀበል የሚያደርገው።

ባለፉት ዘመናትም፤ በብሉይ ኪዳን እንኳን ሰው ያለመንፈስ ቅዱስ እርዳታ ሊያምንና ሊድን አለመቻሉን የሚያመለክቱ የተወሰኑ ሁኔታዎች አሉ። በአሁኑ ዘመን ግን፤ ከክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ በኋላ እውነቶቹ ይበልጥ ግልጽ ሆነዋል። መንፈስ ቅዱስ ወደ ዓለም የመምጣቱና የመኖሩ አንዱ ዋና ምክንያት እነዚህን ሁኔታዎች ለማያምኑ ሰዎች ለመግለጥ ነው።

መንፈስ ቅዱስ በጳጳሳዊነት ዕለት ወደ ዓለም በመምጣት ተልዕኮው በብዙ አዳዲስ መንገዶች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንዲከናወን አደረገ። ይህ በሚቀጥሉት ምዕራፎች የምንመለከተው ጉዳይ ይሆናል። መንፈስ ቅዱስ ለሚያምን ሰው ሁሉ አዲስ ልደት የሚሰጥ መሆኑ ተገልጧል (ዮሐ. 3:3-7፤ 36)። በእያንዳንዱ አማኝ ውስጥ ይኖራል (ዮሐ. 7:37-39፤ ሐዋ. 11:15-17፤ ሮሜ 5:5፤ 8:9-11፤ 1ኛ ቆሮ. 6:19-20)። መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ እንደመኖሩ መጠን ለመዳን ቀን ያትመናል (ኤፌ. 4:30)። እያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ ወደ ክርስቶስ አካልነት የተጠመቀው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው (1ኛ ቆሮ. 12:13)። እነዚህ ሁሉ አገልግሎቶች በዚህ ዘመን ላሉ እውነተኛ አማኞች ሁሉ ይሰጣሉ። ከእነዚህ ከአማኙ ድኅነት ጋር ከተያያዙት ሥራዎች በተጨማሪ፤ የመንፈስ ቅዱስ ሙላትና በርሱም ምሪት መሥራት ይኖራል። እነዚህ ታላላቅ የመንፈስ ቅዱስ ሥራዎች በዚህ ዘመን ላለ አማኝ የአገልግሎቶች ሁሉ በር የሚከፍቱለት ለድኅነት ብቻ ሳይሆን፤ አጥጋቢ የክርስትና ሕይወት ለመኖር ቁልፍ በመሆንም ጭምር ነው።

እግዚአብሔር ለዚህ ዘመን ያለው ዓላማ በቤተ ክርስቲያን መነጠቅ ሊያበቃ፤ መንፈስ ቅዱስም ወደ ዓለም የመጣበትን ልዩ ተልዕኮ ያበቃና በጳጳሳዊነት ዕለት በመጣበት አኳኋን ከዓለም ይወሰዳል። ኢየሱስ ክርስቶስ ሥራውን ለማከናወን ወደ ምድር እንደመጣና ከዚያም ሥራውን አጠናቆ ወደ አባቱ እንደሄደ፤ መንፈስ ቅዱስም ለዚህ ዘመን ያለውን ሥራ ይሠራ ዘንድ ከላይ ወረደ። አሁን ሥራውን በማከናወን ላይ ነው፤ በንጥቀት ጊዜ ደግሞ ሥራውን አጠናቆ ይመለሳል። ይሁን እንጂ ልክ እንደ ክርስቶስ፤ መንፈስ ቅዱስም በሁሉም ሥፍራ በመገኘት ባሕርይው መሠረት፤ ከቤተ ክርስቲያን መነጠቅ በኋላም ከጳጳሳዊነት በፊት በነበረው አኳኋን ሥራውን ይቀጥላል።

በዚህ መሠረት እንግዲህ ይህ ዘመን በብዙ መልኩ የመንፈስ ቅዱስ ዘመን ነው፤ ማለትም የእግዚአብሔር መንፈስ የክርስቶስን አካል (ቤተ ክርስቲያንን) ለመመሥረት ከአይሁድና ከአሕዛብ በልዩ አኳኋን ሰዎችን የሚጠራበት ነው። መንፈስ ቅዱስ ከንጥቀት በኋላ መሥራቱን ይቀጥላል፤ በሚመጣው የክርስቶስ መንግሥት ዘመንም ይሠራል። ይህ ሥራ በመንፈስ ከማጥመቁ ተግባር በስተቀር፤ ምናልባት በአሁኑ ዘመን ያለውን የመንፈስ ቅዱስ ሥራ የሚጨምርና ለየት ያለ ሁኔታ ያለውም ይሆናል። የመንፈስ ቅዱስ መምጣት በአሁኑ ዘመን ላለ የእግዚአብሔር ሥራ አስፈላጊነቱ ልክ እግዚአብሔር ለዓለም ሁሉና፤ በተለይ ለሚያምኑ ድኅነት ለመስጠት ለነበረው ታላቅ ዓላማ፤ የኢየሱስ መምጣት አስፈላጊ የነበረውን ያህል ታላቅ ምዕራፍ ነው።

## ምዕራፍ አሥራ ስድስት

### እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡- የዳግም ልደት ሥራ

የክርስትና እምነት ሕይወት ከዳግም ልደት የሚጀምር ስለሆነ፤ ከድኅነት ጋር በተዛመደ መልኩ ሲታይ ዳግም ልደት መሠረታዊ ከሆኑት አስተምህሮዎች አንዱ ነው። ስለዚህ ስለ መንፈስ ቅዱስ ሥራ ተገቢ መረዳትና ከአጠቃላዩ የክርስትና ሕይወት ጋር ያለውን ድንቅ ግንኙነት መገንዘብ፤ ውጤት ላለው የወንጌል ሥራና ለመንፈሳዊ ብስለት ጠቃሚ ነው።

#### ሀ. የዳግም ልደት ትርጉም

“ዳግም ልደት” የሚለው ቃል ጽንሰ አሳብ አዲስ ሕይወት፤ አዲስ ልደት፤ መንፈሳዊ ትንሣኤ፤ አዲስ ፍጡር፤ ባጠቃላይ አማኞች እንደ እግዚአብሔር ልጅነታቸው የሚያገኙትን ከሁሉ የላቀ ወይም ከተፈጥሮ በላይ የሆነ ሕይወትን ለመግለጫነት በሥነ-መለኮት ሰዎች የተመረጠ ነው። ይህ ቃል በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ ብዙ ጊዜ ትክክለኛ ትርጉሙን አላገኘም። ትክክለኛ ግንዛቤ ቢያገኝ ግን ትርጉሙ አንድ ሰው በክርስቶስ ባመነ ጊዜ ወደ ዘላለም ሕይወት፤ ማለት በቅጽበት ከመንፈሳዊ ሞት ወደ መንፈሳዊ ሕይወት ተሸጋገረ ማለት ነው።

#### ለ. በመንፈስ ቅዱስ ዳግም መወለድ

ዳግም ልደት ከመሠረቱ የእግዚአብሔር ሥራ የመሆኑ እውነት መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ ቦታ ላይ ተጠቅሷል (ዮሐ. 1፡13፤ 3፡3-7፤ 5፡21፤ ሮሜ 6፡13፤ 2ኛ ቆሮ. 5፡17፤ ኤፌ. 2፡5፤ 10፤ 4፡24፤ ቲቶ 3፡5፤ ያዕ. 1፡18፤ 1ኛ ጴጥ. 2፡9)። በዮሐንስ 1፡13 መሠረት ዳግም ልደት ያገኘ ሰው፡ “ከእግዚአብሔር ተወለዱ እንጂ ከደም ወይም ከወንድ ፈቃድ አልተወለዱም”። ዳግም ልደት መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ ቦታ ላይ ከመንፈሳዊ ትንሣኤ ጋር ተነጻጽሯል (ዮሐ. 5፡21፤ ሮሜ 6፡13፤ ኤፌ. 2፡5)። የእግዚአብሔር የመፍጠር ሥራም ስለሆነ ከተፈጥሮ ጋር ተነጻጽሯል (2ኛ ቆሮ. 5፡17፤ ኤፌ. 2፡10፤ 4፡24)።

ለአማኝ ዳግም ልደትን በመስጠቱ ተግባር ሦስቱም የሥላሴ አካላት ይሳተፋሉ። ያዕቆብ 1፡17-18 ውስጥ አብ ከዳግም ልደት ተግባር ጋር ተዛምዷል። ኢየሱስም በዚህ ተግባር መሳተፉ በተደጋጋሚ ተገልጧል (ዮሐ. 5፡21፤ 2ኛ ቆሮ. 5፡18፤ 1ኛ ዮሐ. 5፡12)። ይሁን እንጂ ሦስቱም አካላት የተሳተፉባቸው ሌሎች የእግዚአብሔር ሥራዎች ቢኖሩም፤ በዮሐንስ 3፡3-7 እና ቲቶ 3፡5 ውስጥ መንፈስ ቅዱስ እንደ ዳግም ልደት ሰጭ ሆኖ ተገልጧል። መንፈስ ቅዱስ በዳግም ልደት ውስጥ ባለው ተግባር መሠረት በክርስቶስ መጸነስ ሁኔታ ተሳትፏል። በክርስቶስ ልደት እግዚአብሔር አብ የኢየሱስ ክርስቶስ አባት ሲሆን፤ የወልድ ሕይወት በክርስቶስ ሆኖ በመንፈስ ቅዱስ ተፀነሠ።

#### ሐ. በዳግም ልደት የተገኘ የዘላለም ሕይወት

የዳግም ልደት ዋና አሳብ፤ በመንፈስ ሞቶ የነበረ አማኝ አሁን የዘላለም ሕይወት ማግኘቱ ነው። ይህን አሳብ ለማገናዘብ ሦስት መግለጫዎች ተጠቅሰዋል። አንዱ ዳግም የመወለድ አሳብ ነው። ክርስቶስ ከኒቆዲሞስ ጋር በሚነጋገርበት ጊዜ “ዳግም ልትወለድ ይገባል” ወይም አንዳንዴ እንደሚተረጎመው “ከላይ ልትወለድ ይገባል” ብሎታል። ዮሐንስ 1፡13 ውስጥ እንደተጠቀሰው ዳግም ልደት ከሰብዓዊ ልደት ጋር በመነጻጸር

ተገልጧል። ሁለተኛውና መንፈሳዊ ትንሣኤን የሚመለከተው አሳብ፤ በክርስቶስ ያመነ ሰው “ከሙታን ተለይቶ በሕይወት እንደሚኖር...” (ሮሜ 6:13) ያስረዳል። ኤፌሶን 2:5 ውስጥ “በበደላችን ሙታን እንኳን በሆንን ጊዜ ከክርስቶስ ጋር ሕይወት ሰጠን” ይላል። ቀጥታ አባባሉ “ከክርስቶስ ጋር ሕይወት አደረገን” ማለት ነው። ሦስተኛው አሳብ አዲስ ፍጥረትን የሚያመለክት ሲሆን፤ አማኞች “ለእውነትም በሚሆን ጽድቅና ቅድስና በእግዚአብሔር አምሳል የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልበሱ” (ኤፌ. 4:24) ተብለዋል። 2ኛ ቆሮንቶስ 5:17 ውስጥ አሳቡ ይበልጥ ግልጽ ተደርጓል። “ስለዚህ ማንም በክርስቶስ ቢሆን አዲስ ፍጥረት ነው፤ አሮጌው ነገር አልፎአል፤ እነሆ ሁሉም አዲስ ሆኖአል”። ከላይ የተጠቀሱት ሦስት ምሳሌዎች በክርስቶስ በማመን ስለሚገኘው አዲስ ሕይወት ነው የሚናገሩት።

ከአዲስ ልደት፤ ከመንፈሳዊ ትንሣኤና መፈጠር ሁኔታ በግልጽ የምንረዳው ነገር፤ ዳግም መወለድ በማንኛውም ሰው መልካም ሥራ የማይገኝ መሆኑን ነው። የሰው በጎ ፈቃድ ሥራ ወይም የማንኛውም የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት አይደለም። ማለትም እንደ ጥምቀት የመሳሰሉ የቤተ ክርስቲያን ሥርዓቶች ውጤትም አይደለም። ሙሉ ለሙሉ እግዚአብሔር ለሰው እምነት የሚመልሰው ፍጹም መለኮታዊ አጻፋ ነው።

በመሆኑም ዳግም ልደት ቀጥሎ ካሉት ልምምዶች ሊለይ ይገባል። ዳግም ልደት ቅጽበታዊ ክንውንና ከድኅነት የማይለይ ነው። በትክክለኛው መንገድ ድኅነትን ያገኘ ሰው ተከታታይ መንፈሳዊ ልምምድ ይኖረዋል። ይህ ልምምድ ግን የዳግም ልደት ማረጋገጫ እንጂ ራሱ ዳግም ልደት አይደለም። ለነገሩ አዲሱን ልደት በመለማመድ ላይ ነን በማለት ለመናገር እንችላለን፤ የዚህ አባባላችን ትክክለኛ ትርጉም ግን የአዲስ ልደትን ውጤቶች በመለማመድ ላይ መሆናችንን ነው የሚያመለክተው።

**መ. የዳግም ልደት ውጤት**

ዳግም ልደት በብዙ ሁኔታው ድኅነታችን የተገነባበት መሠረት ነው። በክርስቶስ የሆነ አዲስ ሕይወት ካልተገኘ፤ መንፈስ ቅዱስን፤ ጽድቅን ወይም ሌሎች ተከታታይ ውጤቶችን የማግኛ መንገድ የለም። በዳግም ልደት ወዲያውኑ እውን የሚሆኑ አንዳንድ ነገሮች ግን አሉ።

አንድ አማኝ ክርስቶስን በእምነት ሲቀበል፤ አዲስ ልደትን ያገኛል፤ በዚያም አማካይነት አዲስ ፍጡር ይሆናል። መጽሐፍ ቅዱስ “አዲሱ ሰው” (ኤፌ. 4:24) የሚለው ይህን ነው። አዲሱ ሰው፤ ለአዲሱ እኛነታችን ይጠቅመን ዘንድ “እንድንለብሰው” የተነገረን ነው። በክርስቶስ የሚያምን አንድ አማኝ ከሚኖረው አዲስ ባሕርይ የተነሣ ድንቅ የሆነ ለውጥ በሕይወቱ ይሆናል። ይህን ለውጥ ያገኘ አማኝ ስለ እግዚአብሔር ያለው አመለካከትና፤ ኃጢአትን ላለማድረግ ያለው ጽናት ከቀድሞው የተለየና የበረታ ነው። ዳግም የተወለደ ሰው አዲስ ተፈጥሮ በእግዚአብሔር ባሕርይ አምሳል የተለወጠ ሲሆን፤ ይህ ተፈጥሮ አዳም ከመውደቁ በፊት ከነበረው ተፈጥሮ ለየት ያለ ነው። አዲሱ ተፈጥሮ መለኮታዊ ባሕርይ ስላለው የእግዚአብሔር የሆኑ ነገሮችን ሁሉ ይሻል። ያለመንፈስ ቅዱስ እርዳታ የራሱን ፍላጎት ለመፈጸም ኃይል ባይኖረውም፤ ለሕይወት አዲስ አቅጣጫን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም ደግሞ አዲስ ምኞትን ይሰጣል።

ዳግም ልደት የሂደት ልምምድ ሳይሆን ቅጽበታዊ ነው። ቢሆንም ዳግም የተወለደ ሰው የሚቀበለው አዲስ ሕይወት አንዳንድ ልምምድን ለመለማመድ የሚረዳ ብርታትን ይሰጠዋል። አዲሱ አማኝ ቀድሞ ዐይነ ሥውር ነበር፤ አሁን ግን ያያል። ቀድሞ ሙት



ነበር፤ አሁን ግን ለመንፈሳዊ ነገሮች ሕያው ነው። ቀድሞ ከእግዚአብሔር የተለየና አንድነት የሌለው ነበር፤ አሁን ግን የአንድነት መሠረት ስላለው የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ያገኛል። አማኝ ራሱን ለጌታ በሰጠ መጠን የጌታን ድንቅ ስጦታዎች ይለማመዳል። ይህ ልምምድ ጌታ በአንድ ራሱን የሰጠ ሰው ሕይወት የሚያደርገው ድንቅና ሉዓላዊ ሥራ መግለጫ ነው።

የዘላለም ሕይወት የማግኘቱ ሌላ ጠቃሚ ነገር፤ የዘላለም ዋስትና መሠረትነቱ ነው። አንዳንዶች፡ ሰው ከእምነቱ ቢያፈነግጥ ድኅነቱንና የዘላለም ሕይወትን ያጣል ብለው ቢያስተምሩም፤ የዘላለም ሕይወትና የአዲስ ልደት ባሕርይ ራሱ ይህን የእግዚአብሔርን ሥራ የመሻር ሁኔታ ይከለክላል። ድኅነት በመጀመሪያ የሰው ሳይሆን የእግዚአብሔር ሥራ ነው፤ በሰው ሥራ ብቁነት የሚገኝም አይደለም። እምነት አስፈላጊ ቢሆንም ድኅነት የሚያስገኝ መልካም ሥራ ሆኖ ሊቆጠር አይገባም። እምነት እግዚአብሔር በአማኝ ሕይወት እንዲሠራ በር ይከፍታል። ተፈጥሯዊ ልደት ወደነበረበት እንደማይመለስ፤ መንፈሳዊ ልደትም እንዲሁ ነው። አንዴ ከተከናወነ እግዚአብሔር ሁልጊዜ ሰማያዊ አባቱ እንደሆነ ለአማኝ ያረጋግጥለታል።

የትንሣኤ ክንውን ወደነበረበት አይመለስም። በተመሳሳይ ሁኔታም በእግዚአብሔር አሠራር ወደ አዲስ ሕይወት ስለተሸጋገርን ይህን ሕይወት መቀየር አይቻልም። አዲስ ልደት ልክ እንደ ፍጥረት አሠራር አንዴ ከተከናወነ ለዘላለም የሚቀጥል መሆኑ ሌላው ማረጋገጫ ነው። ሰው ከተፈጠረ በኋላ ራሱን ወዳልተፈጠረበት ሁኔታ መመለስ አይችልም። እንዲሁም የዘላለም ዋስትና አስተምህሮ በሚከተሉት ትምህርት ጥያቄዎች ላይ የተመሠረተ ነው፡- ድኅነት የእግዚአብሔር ወይስ የሰው ሥራ፤ ሙሉ በሙሉ በጾጋ ላይ ወይስ በሰው ሥራ ላይ የተመሠረተ ነው? ምንም እንኳን በክርስቶስ አዲስ የሆነ ሰው እንደ እግዚአብሔር ልጅነቱ መሆን እንደሚገባው ሊሆን ባይችል፤ ልክ በሰብዓዊ ቤተሰብ የአንድ ሰው ልጅ ባደረገው ጥፋት ልጅነቱ እንደማይሻር፤ አማኝም ያገኘውን የዘላለም ሕይወት አያጣም። አሁን ያለን የዘላለም ሕይወት በመንፈሳዊ ልምምድ የተገለጠው በከፊል ብቻ መሆኑም እውነት ነው። የዘላለም ሕይወት ደስታ ፍጹም የሚሆነው፤ እግዚአብሔር ባለበት በሰማይ ነው።

## እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡- በሰው ውስጥ ማደሩና ማተሙ

ሀ. የአሁኑ ዘመን አዲስ ገጽታው

በብሉይ ኪዳን መንፈስ ቅዱስ ከሰዎች ጋር የኖረና የአዲስ ሕይወታቸው ምንጭ፡ የመንፈሳዊ ድላቸው መገኛ የነበረ ቢሆንም፤ የዚያን ጊዜ አማኞች ሁሉ መንፈስ ቅዱስ በውስጣቸው ያደረ መሆኑን የሚገልጥ ማረጋገጫ የለም። ይህን አስተምህሮ በተመለከተ ብሉይ ኪዳን የሚጠቅሰው ነገር የለም። ኢየሱስ ክርስቶስም በብሉይ ኪዳን ዘመን የነበረውን ሁኔታ በአሁኑ ዘመን ካለው ጋር በማነጻጸር የተለየ ትምህርቱን ሲጠቅስ “ከእናንተ ዘንድ ስለሚኖር በውስጣችሁም ስለሚሆን” ብሏል (ዮሐ. 14:17)። መንፈስ ቅዱስ በእያንዳንዱ አማኝ ውስጥ የማደሩ ጉዳይ የዚህ ዘመን ልዩ ገጽታ ሲሆን፤ በሺህ ዓመት መንግሥት ዘመንም የሚሆን ነው። በሌላ በማንኛውም ጊዜ አይገኝም።

ለ. የመንፈስ ቅዱስ በአማኞች ሁሉ ውስጥ ማደር

ክርስቲያኖች በመንፈሳዊ ኃይልና የመንፈስን ፍሬ በማፍራት ረገድ በጣም የሚለያዩ ቢሆንም፤ እያንዳንዱ ክርስቲያን ከጳጠቆስጤ ዕለት ጀምሮ መንፈስ ቅዱስ እንደሚያድርበት መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምረናል። መንፈስ ቅዱስ በሰው ውስጥ ሳያድር የመዘግየቱ ሁኔታ ምሳሌ ሐዋርያት ሥራ ውስጥ ታይቷል (8:14-17፤ 19:1-6)። እነዚህ ሁኔታዎች ትክክል ከሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ የሽግግር ባሕርይ የተነሣ የተፈጠሩ ናቸው። መንፈስ ቅዱስ በሰዎች ውስጥ የማደሩ እውነት፤ የመጽሐፍ ቅዱስን ሥልጣን የሚቀበል ሰው ጥያቄ በማይሆንበት ሁኔታ በብዙ ስፍራ ተጠቅሷል (ዮሐ. 7:37-39፤ ሐዋ. 11:17፤ ሮሜ 5:5፤ 8:9፤ 11፤ 1ኛ ቆሮ. 2:12፤ 6:19-20፤ 12:13፤ 2ኛ ቆሮ. 5:5፤ 7ላ. 3:2፤ 4:6፤ 1ኛ ዮሐ. 3:24፤ 4:13)። እነዚህ ጥቅሶች ከጳጠቆስጤ ዕለት በፊት፤ ማለት በብሉይ ኪዳን አሠራር፤ መንፈስ ቅዱስ በጥቂት ሰዎች ብቻ ያድር የነበረ መሆኑን በግልጽ ያስረዳሉ። ከጳጠቆስጤ ዕለት በኋላ ግን ትክክለኛው የመንፈስ ቅዱስ አሠራር በአማኝ ውስጥ ማደር ነው።

መንፈስ ቅዱስ በክርስቲያኖች ሁሉ የሚያድር መሆኑ ሮሜ 8:9 ውስጥ “የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ከሆነ ግን ይኸው የእርሱ ወገን አይደለም” በሚለው ቃል ተደግፏል። በተመሳሳይ ሁኔታ ይሁዳ 19 ውስጥ እንደተገለጠው፤ የማያምኑ ሰዎች “መንፈስ የሌላቸው” ተብለዋል። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ የሚኖሩና በቂጣው ሥር ያሉ (የሚቀጡ) ክርስቲያኖች እንኳ አካላቸው የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ነው። 1ኛ ቆሮንቶስ 6:19 ውስጥ እንደተጠቀሰው፤ ሥጋዊ የሆኑ የቆሮንቶስ ሰዎች አካላቸው የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ስለሆኑ፤ እግዚአብሔርን የሚያሳዝን ኃጢአት እንዳይፈጽሙ አስጠንቅቋቸዋል።

መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ስጦታ እንደሆነም በተደጋጋሚ ተገልጧል። የስጦታ መሠረታዊ እውነት ከተቀበዩ ምንም አጻፋ አለመፈለጉ ነው (ዮሐ. 7:37-39፤ ሐዋ. 11:17፤ ሮሜ 5:5፤ 1ኛ ቆሮ. 2:12፤ 2ኛ ቆሮ. 5:5)። በተመሳሳይ ሁኔታ ከጌታ ጋር ለመጓዝ የሚሹ ክርስቲያኖች ለሚጠበቅባቸው የሕይወት ከፍተኛው ደረጃ፤ አስፈላጊውን መለኮታዊ ችሎታ ይሰጣቸው ዘንድ መንፈስ ቅዱስ በውስጣቸው ማደሩ ተገቢ ነው። ካህናትና ነገሥታት ተቀብተው ለተቀደሰ ሥራ እንደሚለዩ፤ ክርስቲያንም ድነቱን

በሚቀበል ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ ይቀባና በውስጡ በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ አማካይነት ወደ ፊት ከክርስቶስ ጋር ለሚኖረው አዲስ ሕይወት ይለያል (2ኛ ቆሮ. 1፡21፤ 1ኛ ዮሐ. 2፡20፤ 27)። መቀባት ድነትን በመቀበያ ጊዜ የሚከናወንና ለሁሉም አማኝ የሚሰጥ ሲሆን፤ መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ የማደሩ እውነት ከሚያሳየው አስተምህሮም ጋር ይመሳሰላል። አንድ አማኝ ከዳነ በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ይቀባል፤ ይህም የጸጋ ሁለተኛ ክፍል ነው። ወይም ከመንፈስ ቅዱስ ሙላት በኋላ ብቻ የሚከናወን ነው የሚለው ትምህርት መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም።

ሐ. መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ ስለ ማደሩ በሚሰጠው አስተምህሮ ውስጥ የሚታዩ ችግሮች

መንፈስ ቅዱስ በእያንዳንዱ አማኝ ውስጥ የማደሩ እውነት፤ ከአንዳንድ አከራካሪ ጥቅሶች የተነሣ አጠያያቂ ይሆናል። በብሉይ ኪዳንና በወንጌል ውስጥ ባሉ ሦስት ጥቅሶች (1ኛ ሳሙ. 16፡14፤ መዝ. 51፡11፤ ሉቃስ 11፡13) መሠረትነት አንዳንድ ሰዎች መንፈስ ቅዱስ ያደረበት ሰው በአንዳንድ ሁኔታዎች የእግዚአብሔርን መንፈስ ያጣል ብለው አምነዋል። ዳዊት በሳዖል እንደተደረገበት ሁሉ (1ኛ ሳሙ. 16፡14) ከእርሱም የእግዚአብሔር መንፈስ እንዳይወሰድበት የጸለየው ጸሎት (መዝ. 51፡11)፤ በብሉይ ኪዳን አሠራር ላይ የተመሠረተ ነው። በዚያ ወቅት መንፈስ ቅዱስ በሁሉም ውስጥ ማደሩ የተለመደ አልነበረም። በመሆኑም በጌታ ሉዓላዊነት የተሰጠ መንፈስ በዚሁ ሉዓላዊነት ሊወሰድ ይችላል ነበር።

ሐዋርያት ሥራ ውስጥ ያሉ ሦስት ጥቅሶችም መንፈስ ቅዱስ በሁሉም ሰው ማደሩን አስመልክቶ የሚከሰትን አንድ ችግር የሚጠቁሙ ይመስላሉ። (1) ሐዋርያት ሥራ 5፡32 ውስጥ መንፈስ ቅዱስ “እግዚአብሔር ለሚታዘዙት የሰጠው” ተብሏል። እዚህ ላይ መታዘዝ የተባለው ለወንጌል መታዘዝ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚመለከተው በከፊል በማይታዘዙት እንኳን መንፈስ ቅዱስ ያድርባቸዋል። (2) ሰማርያ ውስጥ ፊሊጶስ ወንጌል የሰበከላቸው ሰዎች መንፈስ ቅዱስ ሳይቀበሉ የመዘግየታቸው ምክንያት፤ ይህን አዲስ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ኢየሩሳሌም ከነበሩ ሐዋርያት ተግባር ጋር ለማያያዝ ታስቦ ነበር። ለዚህ ነበር ሐዋርያቱ መጥተው እጃቸውን እስኪጭኑባቸው ድረስ ሰዎቹ በመንፈስ ቅዱስ ያልተሞሉት (ሐዋ. 8፡17)። ይህ ከቆርነሌዎስ መዳን ሁኔታ ጋር ሲነጻጸር በተለመደው መንገድ የሆነ አልነበረም። እርሱ መንፈስ ቅዱስን የተቀበለው እጅ ሳይጫንበት ነው። (3) ሐዋርያት ሥራ 19፡1-6 ውስጥ የተጠቀሰው ሁኔታ በመጥምቁ ዮሐንስ ስብከት እንጂ፤ ፈጽሞ በኢየሱስ ያላመኑትን ሰዎች የሚመለከት ነው የሚመስለው። ሰዎቹ ጳውሎስ እጅ በጫካቸው ጊዜ ነው መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት።

ይህ ሁኔታም ያልተለመደና ከዚያ ወዲህ ያልተደገመ ነው። 1ኛ ዮሐንስ 2፡20 ውስጥ “ቅዱሱ ቅባት” የተባለውና 1ኛ ዮሐንስ 2፡27 ውስጥ የተጠቀሰው ቃል በትክክል ከተተረጎመ፤ መንፈስ ቅዱስ አማኝ ውስጥ መጀመሪያ ከማደሩ ጋር እንጂ፤ በኋላ ከሚሆን የመንፈስ ቅዱስ አሠራር ጋር የሚዛመድ አይደለም።

አዲስ ኪዳን ውስጥ የተጠቀሰው ማንኛውም የመንፈስ ቅዱስ መቀባት፤ ከጳንጠቆስጤ ዕለት በኋላም ሆነ በፊት፤ ሰው በጌታ እንዳመነ የሚሆን የመጀመሪያ ጊዜ ክንውን ነው (ሉቃስ 4፡18፤ ሐዋ. 4፡27፤ 10፡38፤ 2ኛ ቆሮ. 1፡21፤ 1ኛ ዮሐ. 2፡20፤ 27)። ስለዚህ ይህን አስተምህሮ የተመለከቱ ችግሮች የሚወገዱት፤ ችግሮቹ የሚነሡባቸውን ጥቅሶች በጥንቃቄ በማጥናት ነው።

መ. የመንፈስ ቅዱስ በሰው ውስጥ ማደር ከሌሎች አገልግሎቶች ጋር ሲነጻጸር

አንድ አማኝ አዲስ ልደት በሚያገኝበት ወቅት አንዳንድ የመንፈስ ቅዱስ ሥራዎች ወዲያውኑ በሕይወቱ ስለሚከናወኑ፤ እነዚህን የተለያዩ ክንውኖች በጥንቃቄ መለየት ይገባል። ሁለቱም በአንድ ጊዜ የሚከናወኑ ቢሆኑም፤ የመንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ ማደርና በመንፈስ ቅዱስ ዳግም መወለድ አንድ አይደለም። በተመሳሳይ ሁኔታ ዳግም ልደትና የመንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ ማደር በመንፈስ ቅዱስ ከመጠመቅ ጋር አንድ አይደለም። በመንፈስ ቅዱስ የመጠመቁ ጉዳይ ወደፊት የምንገልጠው ይሆናል። የመንፈስ ቅዱስ በሰው ውስጥ ማደር በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላት ይለያል። ይህም ልዩነት ክርስቲያኖች ሁሉ መንፈስ ቅዱስ ሊያድርባቸው ሲችል፤ በመንፈስ ቅዱስ የሚሞሉት ሁሉም አለመሆናቸው ነው። የመንፈስ ቅዱስ በአንድ ሰው ውስጥ ማደር ለአንዴና ለዘላለም የሚከናወን ሲሆን፤ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ግን ብዙ ጊዜ በክርስቲያን ልምምድ የሚፈጸም ነው። የመንፈስ ቅዱስ በአንድ ሰው ማደር ግን፤ በመንፈስ ቅዱስ ከመቀባትና ከመታተም ጋር ተመሳሳይ ነው።

የመንፈስ ቅዱስ በሰው ውስጥ ማደር ወይም መቀባት የዚህ ዘመን ክንውን ነው (ዮሐ. 14:17፤ ሮሜ 7:6፤ 8:9፤ 1ኛ ቆሮ. 6:19-20፤ 2ኛ ቆሮ. 1:21፤ 3:6፤ 1ኛ ዮሐ. 2:20፤ 27)። መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ከማደሩ የተነሣ አማኝ ይቀደሳል፤ ወይም ለእግዚአብሔር ይለያል። በብሉይ ኪዳን ዘመን የነበረው የቅባት ዘይት በአሁኑ ዘመን ያለው በመንፈስ ቅዱስ የመቀባት ምሳሌ ነው። ዘይት ከሰባቱ የመንፈስ ምሳሌዎች አንዱ ነው።

1. በዘይት የተቀባ ነገር ሁሉ ወዲያውኑ የተቀደሰ ይሆናል (ዘፀ. 40:9-15)። በተመሳሳይ ሁኔታ በዚህ ዘመንም መንፈስ ቅዱስ ሰውን ይቀድሳል (ሮሜ 15:16፤ 1ኛ ቆሮ. 6:11፤ 2ኛ ተሰ. 2:13፤ 1ኛ ጴጥ. 1:2)።

2. ክሊዩ በዘይት ተቀድሶ ነበር (1ኛ ነገ. 9:16)። እንዲሁም ክርስቶስ በመንፈስ ነበረ ነው (ኢሳ. 61:1፤ ሉቃስ 4:18)። አማኝም በመንፈስ ምስክር ነው (ሐዋ. 1:8)።

3. ካህን በዘይት ይቀደሰ ነበር (ዘፀ. 40:15)፤ ክርስቶስም እንዲሁ በመሥዋዕቱ በመንፈስ ተቀድሷል (ዕብ. 9:14)። አማኝም በመንፈስ ይቀደሳል (ሮሜ 8:26፤ 12:1፤ ኤፌ. 5:18-20)።

4. ንጉሡ በዘይት ተቀድሷል (1ኛ ሳሙ. 16:12-13)። ክርስቶስም እንዲሁ በመንፈስ (መዝ. 45:7) እና አማኝም በመንፈስ ይነግሣል።

5. በዘይት መቀባት ለፈውስ ነበር (ሉቃስ 10:34)፤ ይህም በመንፈስ ቅዱስ በሚገኝ ድነት አማካይነት የነፍስ ፈውስ የሚገኝ መሆኑን ያመለክታል።

6. ዘይቱ ፊት እንዲያበራ ያደርጋል፤ እንደ ደስታ ዘይት ነው (መዝ. 45:7)፤ ለዚህም ንጹሕ ዘይት አስፈልጓል (መዝ. 92:10)። የመንፈስ ፍሬ ደስታ ነው (ገላ. 5:22)።

7. ለማደሪያው ድንኳን የሚያስፈልጉ ነገሮች ሲዘረዘሩ ለመቅረዙ ዘይት የሚያስፈልግ መሆኑ በግልጽ ተጠቅሷል (ዘፀ. 25:6)። ዘይት መንፈስ ቅዱስን፤ የዘይት ክር ደግሞ አማኝን በማስተላለፊያነት ሲገልጡ፤ ከዘይት የሚገኝ ብርሃን ደግሞ የክርስቶስን ብሩህነት ያመለክታል። በሚገባ ይበራ ዘንድ ክሩ ዘይቱ ውስጥ መግባት ይኖርበታል፤ አማኝም በመንፈስ መመላለስ አለበት (ገላ. 5:16)። ክሩ ወደ ዘይቱ ዘልቆ እንዳይገባ ከሚያስናክለው ከማንኛውም ዓይነት ነገር ነጻ መሆን እንዳለበት ሁሉ አማኝም መንፈስ ቅዱስን መቃወም የለበትም (1ኛ ተሰ. 5:19)። ክሩ መስተካከል እንዳለበት ሁሉ አማኝም ከኃጢአት ራሱን በንሰሐ ማንጸት አለበት (1ኛ ዮሐ. 1:19)።

የተቀደሰው የቅባት ዘይት (ዘፀ. 30:22-25) ራሱ የሚቀመመው ከአራት የተለያዩ መሠረታዊ ቅመሞች ነበር። እነሱም በክርስቶስ ብቻ የሚገኙትን ባሕርያት ያመለክታሉ። የቅመሞቹ ውህደት የሚያመለክተው፤ መንፈስ ቅዱስ የክርስቶስን እውነተኛ ሕይወትና ባሕርይ ወስዶ በአማኝ ሕይወት የሚያውለው መሆኑ ነው።

በማደሪያው ድንኳን ውስጥ የሚቀመጥ ዕቃ ሁሉ መቀባትና ለእግዚአብሔር መለየት ነበረበት። ይህ የሚያመለክተው የአንድ አማኝ ለእግዚአብሔር መሰጠት ፍጹም መሆን ያለበት መሆኑን ነው (ሮሜ 12:1-2)።

#### ሠ. በመንፈስ ቅዱስ መታተም

የመንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ ማደር፤ በአዲስ ኪዳን ሦስት ክፍሎች ውስጥ እንደ እግዚአብሔር ማኅተም ተመስሏል (2ኛ ቆሮ. 1:22፤ ኤፌ. 1:13፤ 4:30)። በምንም ዓይነት መንገድ ብናየው በመንፈስ ቅዱስ የማተሙ ተግባር የእግዚአብሔር ሥራ ነው። ማንኛውም ክርስቲያን የታተመ ስለሆነ፤ በመንፈስ ቅዱስ መታተምን እንዲሻ ሊነገረው አያሻም። ስለዚህ የመንፈስ ቅዱስ የማተም ሥራ በድነት ጊዜ የሚከናወን ሲሆን፤ መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ሁሉ ውስጥ እንደሚያድር በመንፈስ መታተምም በሁሉም ዘንድ የሚከናወን ነው።

የኤፌሶን ክርስቲያኖች “ለቤዛ ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔር መንፈስ አታሳዝኑ” (ኤፌ. 4:30) ተብለዋል። ኃጢአት ቢሠሩና መንፈስ ቅዱስን ቢያሳዝኑ እንኳን፤ እስከ ቤዛ ቀን ማለት እስከ ትንሣኤው ወይም እስከ መገለጥ ድረስ የታተሙ ናቸው። ያኔ አዲስ አካል ስለሚሰጣቸው ፈጽሞ ኃጢአት አይሠሩም።

ልክ መንፈስ ቅዱስ በአማኝ እንደሚያድር ሁሉ፤ መታተምም በእምነት ከእግዚአብሔር የሚገኝ እንጂ፤ ልምምድ አይደለም። በመንፈስ ቅዱስ መታተም አስደናቂ የክርስቲያን ድነት ዋነኛ ክፍል ነው። በመሆኑም አማኝ ድነትና ዋስትና ያለው፤ እንዲሁም የእግዚአብሔር መሆኑን ያመለክታል። ይህም ሙሉ ለሙሉ ለጌታ እንዲሆን የሚያስፈልገው ዋጋ ሁሉ መከፈሉን ያመለክታል። ስለሆነም ክርስቲያን አካሉ በክብር እስከሚለወጥበትና እስከ ቤዛ ቀን ድረስ ታትሟል። ጠቅልል አድርገን ስንመለከተው መንፈስ ቅዱስ እንደ ማኅተማችን ሆኖ በውስጣችን ማደሩ፤ ይህን ታላቅ እውነት ለሚረዳ ክርስቲያን ልብ ዋስትናን እና መጽናናትን ያመጣል።

## እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡- የማጥመቅ ተግባሩ

### ሀ. የመንፈስ ቅዱስ ማጥመቅ ትርጉም

የመንፈስ ቅዱስ ማጥመቅ አስተምህሮ ከሌሎቹ አስተምህሮዎች ይልቅ ግራ የሚያጋባ ይመስላል። ይህ ችግር በአብዛኛው የሚከሰተው፣ የመንፈስ ቅዱስ የማጥመቅ ተግባር የሚጀምረው ከሌሎቹ ታላላቅ የመንፈስ ቅዱስ ሥራዎች፣ ማለት ከዳግም ልደት፣ መንፈስ ቅዱስ በአማኙ ውስጥ ከማደሩ እና ከማተሙ ተግባር ጋር በአንድ ላይ በመሆኑ ነው። በአንዳንድ ሁኔታዎችም የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትና መሞላት ተግባር በአንድ ጊዜ ሆኖ ያውቃል። ይህ ሁኔታ አንዳንድ ተንታኞች ሁለቱም ክንውኖች ተመሳሳይ ናቸው እንዲሉ አድርጓቸዋል። ይሁን እንጂ አንድ ሰው ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጋር የተዛመዱ የመጽሐፍ ክፍሎችን በጥንቃቄ ቢመረምር፣ በአተረጓጎም የሚፈጠረው አለመግባባት ይፈታል። የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትን በሚመለከት አዲስ ኪዳን ውስጥ በአጠቃላይ አሥራ አንድ ግልጽ ጥቅሶች አሉ (ማቴ. 3፡11፤ ማር. 1፡8፤ ሉቃስ 3፡16፤ ዮሐ. 1፡33፤ ሐዋ. 1፡5፤ 11፡16፤ ሮሜ 6፡1-4፤ 1ኛ ቆሮ. 12፡13፤ ገላ. 3፡27፤ ኤፌ. 4፡5፤ ቆላ. 2፡12)።

### ለ. የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከጳጋሞቹ ዕለት በፊት

አራቱ ወንጌላትና በሐዋርያት ሥራ 1፡5 ውስጥ ያሉት ጥቅሶች ሲመረመሩ፣ በእያንዳንዱ ሁኔታ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከዚያ በቀደሙ ጊዜያት ያልሆነና የወደፊት ክንውን መሆኑ ግልጽ ይሆናል። ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ብሉይ ኪዳን ውስጥ የተጠቀሰ ነገር የለም። አራቱ ወንጌላት ናቸው ከሐዋርያት ሥራ 1፡5 ጋር በአንድ ላይ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ገና ሊሆን የሚገባው ነገር እንደነበር የገለጡት። ወንጌላት ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ክርስቶስ በመንፈስ ቅዱስ በኩል የሚያከናውነው ተግባር ሆኖ ነው የቀረበው። ለምሳሌ ማቴዎስ 3፡11 ውስጥ መጥምቁ ዮሐንስ “እርሱ በመንፈስ ቅዱስና በእሳት ያጠምቃችኋል” በማለት ስለ ክርስቶስ ተንብዮአል። በእሳት የማጥመቁ ጉዳይ በኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት ወቅት ስለሚኖረው ፍርድ የሚያመለክት ይመስላል። ይህ ጉዳይ ሉቃስ 3፡16 ውስጥ እንጂ ማርቆስ 1፡8 ወይም ዮሐንስ 1፡33 ውስጥ አልተጠቀሰም። አንዳንድ ተንታኞች ይህን ሁኔታ በሐዋርያት ሥራና በመልእክቶች ከተጠቀሰው የመንፈስ ጥምቀት የተለየ አድርገው ነው የተገነዘቡት። የተሻለው አመለካከት ግን የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በመላው አዲስ ኪዳን ተመሳሳይ መሆኑን መገንዘቡ ነው። በየትኛውም ሁኔታ ይሁን ጥምቀቱ የሚከናወነው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው። ይህም ክርስቶስ ራሱ የርሱን በዮሐንስ እጅ መጠመቅ ከአማኞች ወደፊት በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ጋር ባንጸጸረበት ሥፍራ ተገልጧል። ይህም ከእርገቱ በኋላ የሚፈጸም ነበር። ክርስቶስ እንዲህ ብሏል፡- “ዮሐንስ በውኃ አጥምቆ ነበርና፤ እናንተ ግን ከጥቂት ቀናት በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ” (ሐዋ. 1፡5)።

### ሐ. በዚህ ዘመን ያሉ ክርስቲያኖች ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀዋል

የመንፈስ ቅዱስን የማጥመቅ ሁኔታና ጊዜ በተመለከተ ከሚፈጠረው ግራ መጋባት የተነሣ ማንኛውም ክርስቲያን ድነትን ባገኘ ወቅት በመንፈስ ቅዱስ መጠመቁን ብዙዎች አይገነዘቡትም። ይህ እውነት በመንፈስ ቅዱስ የመጠመቅ ጉዳይ ማዕከላዊ ጥቅስ በሆነው በ1ኛ ቆሮንቶስ 12፡13 ውስጥ “አይሁድ ብንሆን የግሪክ ሰዎችም ብንሆን፣ ባሪያዎችም

ብንሆን፤ እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናል። ሁላችንም አንዱን መንፈስ ጠጥተናል” ተብሏል። ጥቅሱ የሚያመለክተው በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አማካይነት ከዚሁ መንፈስ ጋር ወደ አዲስ ግንኙነት የመግባታችንን እውነት ነው።

“እኛ ሁላችን” የሚለው አገላለጥ የሚያመለክተው ሁሉንም ሰዎች ሳይሆን፤ ክርስቲያኖችን መሆኑን በሚገባ መገንዘብ አስፈላጊ ነው። ይህም ክርስቲያኖች ለሆኑ ሁሉ የሚሆን እንጂ ከመካከላቸው ለተወሰኑ ቡድኖች ብቻ አለመሆኑ መታወቅ አለበት። እውነቱ ክርስቲያን ሁሉ ከዳነበት ቅጽበት ጀምሮ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ወደ ክርስቶስ አካል መጠመቁ ነው። በዚሁ መሠረት ኤፌሶን 4፡5 ላይ “አንድ ጌታ፤ አንድ ሃይማኖት፤ አንዲት ጥምቀት” ይላል። የውኃ ጥምቀት ሥርዓት የተለያየ ቢሆንም፤ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አንድ ብቻ ነው። የዚህ አገልግሎት ሁለንተናዊነት እንደሚያመለክተው ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ጥረት እንዲያደርግ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አንድም ጊዜ አልተጠየቀም፤ በመንፈስ ቅዱስ እንዲሞላ ነው የተመከረው (ኤፌ. 5፡18)።

**መ. በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅ ወደ ክርስቶስ አካል መጨመር**

በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አማካይነት ሁለት ዋና ዋና ውጤቶች ይገኛሉ። የመጀመሪያው አማኙ መጠመቁ ወይም ወደ ክርስቶስ አካል መጨመሩ ሲሆን፤ ከዚሁ ጋር የተያያዘውና ሁለተኛው ደግሞ አማኙ ወደ ክርስቶስ ውስጥ መጠመቁ ነው። እነዚህ በአንድ ላይ የሚፈጸሙ ሁለት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀቶች እጅግ ዋናዎቹ ናቸው።

በዚህ ዘመን አንድ አማኝ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የእውነተኛ አማኞች ሕያው ሕብረት ወደሆነው የክርስቶስ አካል ይጨመራል። በዚህ ደረጃ የጥምቀት መሠረታዊ ትርጉም መጨመር፤ መገናኘት፤ እንዲሁም አዲስና ዘላለማዊ ግንኙነት መስጠት የሚለውን ይይዛል። በዚህ መሠረት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በተለያዩ ዘመናት ከተለያዩ ሕዝቦች የመጡ አማኞችን ሁሉ ወደ አንድ የክርስቶስ አካል እንዲጨመሩና አዲስና ዘላለማዊ ኅብረትን የሚካፈሉ ያደርጋቸዋል።

በዚህ ሁኔታ በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አማካይነት የሚፈጠረውና አዳዲስ አባላት በተጨማሪ ቁጥር የሚያድገው የአማኞች አካል መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በተደጋጋሚ ተጠቅሷል (ሐዋ. 2፡47፤ 1ኛ ቆሮ. 6፡15፤ 12፡12-14፤ ኤፌ. 2፡16፤ 4፡4-5፤ 16፤ 5፡30-32፤ ቆላ. 1፡24፤ 2፡19)። የዚህ አካል ራስና ክንውኖቹን ሁሉ የሚመራ ክርስቶስ ነው (1ኛ ቆሮ. 11፡3፤ ኤፌ. 1፡22-23፤ 5፡23-24፤ ቆላ. 1፡18)። በዚህ ሁኔታ በክርስቶስ የተፈጠረውንና የሚመራውን አካል ክርስቶስ ራሱ ያሳድገዋል፤ ይጠነቀቅለታል (ኤፌ. 5፡29፤ ፊልጵ. 4፡13፤ ቆላ. 2፡19)። ከክርስቶስ ተግባራት አንዱ ይህን አካል በክብር ለመገለጡ ዕለት ለማቅረብ መቀደስ ነው (ኤፌ. 5፡25-27)።

አማኝም እንደ ክርስቶስ አካል አባልነቱ በዚህ አካል ውስጥ የሚያከናውናቸው ልዩ ልዩ ስጦታዎች ወይም ሥራዎች አሉ (ሮሜ 12፡3-8፤ 1ኛ ቆሮ. 12፡27-28፤ ኤፌ. 4፡7-16)። በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ወደ ክርስቶስ አካል መጨመር፤ ዘር፤ ባሕል ወይም ማንነት የሌለበትን አካል ሕብረት ማረጋገጥ ብቻ ሳይሆን፤ አማኙ የራሱ የተለየ ሥራና ሥፍራ ያለው የመሆን ዋስትና ይሰጠዋል። በአቅሙና በስጦታው መሠረት በአካሉ ውስጥ እግዚአብሔርን እንዲያገለግልም ዕድል ያስገኛለታል። አካሉ በአጠቃላይ “የተጋጠመና የተያያዘ” (ኤፌ. 4፡16) ነው። አባላቱ የተለያዩ ቢሆኑም፤ አካሉ ግን በሚገባ የተያያዘና የተደራጀ ነው።

**ሠ. መንፈስ ቅዱስ ወደ ክርስቶስ ውስጥ ማጥመቁ**

በመንፈስ የተጠመቀ አማኝ፤ የክርስቶስ አካል ከሆኑት አማኞች ጋር ካለው አንድነት በተጨማሪ፤ በክርስቶስ ያለ በመባሉ አዲስ ሥፍራ አለው። ይህ ሁኔታ ዮሐንስ 14፡20 ውስጥ ክርስቶስ በመሰቀሉ ዋዜማ ምሽት “እኔ በአባቴ እንዳለሁ፤ እናንተም በእኔ እንዳላችሁ፤ እኔም በእናንተ እንዳለሁ፤ በዚያን ቀን ታውቃላችሁ” በማለት በተናገረው ቃል ተተንብዮ ነበር። “እናንተም በእኔ” የሚለው አነጋገር ሊመጣ ያለውን የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ነበር የተነበየው።

አማኝ በክርስቶስ ውስጥ በመሆኑ ክርስቶስ በሞቱ፤ በትንሣኤውና በክብሩ ከፈጸመው ክንውን ጋር ይዛመዳል። ይህ ሮሜ 6፡1-4 ውስጥ አማኝ ወደ ክርስቶስ አካልነትና ወደ ሞቱ የተጠመቀ መሆኑን በሚያስገነዝበው ቃል ተረጋግጧል። በሞቱ ከተዛመደ ከክርስቶስ ጋር ተቀብሮ አብሮት ተነሥቷል። ብዙ ጊዜ ይህ ድርጊት የውኃ ጥምቀት ሥርዓትን የሚወክል ተደርጎ ይወሰዳል። ይህ ነገር በማንኛውም አኳኋን የመንፈስ ቅዱስን ሥራ የሚጨምር መሆኑና ያለ እርሱ የጥምቀቱ ሥርዓት ትርጉም የለሽ መሆኑ ሊታወቅ ይገባል። ቆላስይስ 2፡12 ውስጥ ተመሳሳይ ምንባብ አለ። በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አማካይነት ከክርስቶስ ጋር መመሳሰላችን፤ እግዚአብሔር በጊዜ ውስጥና በዘላለም ለአማኙ ለሚያደርገው ሁሉ ዋና መሠረት ነው።

አንድ አማኝ ክርስቶስ ውስጥ ከመሆኑ የተነሣ፤ አካል የሆነችው ቤተ ክርስቲያን ራሷ ከሆነው ክርስቶስ የምትጋራው ሕይወት ተካፋይ ነው። ክርስቶስ ራሷ ከሆነው ቤተ ክርስቲያን ጋር ያለው ግንኙነት፤ ልክ ሰብአዊ አእምሮ አካልን እንደሚመራ፤ እርሱም ልዑላዊ በሆነ መንገድ መምራቱ ነው።

**ረ. የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከመንፈሳዊ ልምምድ ጋር ሲዛመድ**

ማንኛውም ክርስቲያን ድነትን ባገኘ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቋል ከሚለው እውነት የምንረዳው ነገር፤ ጥምቀት በእምነት ልንቀበለው የሚገባ የእግዚአብሔር ሥራ መሆኑን ነው። ምንም እንኳን የኋላ መንፈሳዊ ልምምድ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትን የሚያረጋግጥ ቢሆን፤ ጥምቀት በራሱ ልምምድ አይደለም። ጥምቀት ለሁሉም አማኝ የሚሆንና በክርስቶስ ካለን ሥፍራ ጋር የሚዛመድ ስለሆነ፤ በቅጽበት የሚከናወን የእግዚአብሔር ሥራ እንጂ፤ ከዳግም ልደት በኋላ ይመጣል ተብሎ የሚጠበቅ አይደለም።

ብዙ ስሕተት የሚፈጠረው፤ ክርስቲያኖች በጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን በልሳን በመናገር የተገለጠውን ዓይነት የመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ሊፈልጉ ይገባል ከሚለው አመለካከት ነው። ሐዋርያት ሥራ ውስጥ በሦስት ሁኔታዎች (ምዕራፎች 2፤ 10 እና 19) ክርስቲያኖች በመንፈስ ቅዱስ ሲጠመቁ በልሳን መናገራቸው ተገልጧል። ቢሆንም ያ ሁኔታ ያልተለመደና ከሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ሽግግራዊ መሆን ጋር የተያያዘ መሆኑ ግልጽ ነው። የድነት ሥራ በተከናወነባቸው ሌሎች ሁኔታዎች፤ በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅ ጊዜ በልሳን የመናገር አጋጣሚ አልተጠቀሰም።

የጥንታዊት ቤተ ክርስቲያን ክርስቲያኖች ሁሉ በመንፈስ መጠመቃቸው ግልጽ ቢሆንም፤ ሁሉም በልሳን ተናግረዋል ማለት ግን አይደለም። ስለዚህ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትን በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ ልዩ ለሆነ የእግዚአብሔር አሠራር ምክንያት አስፈላጊ አድርጎ መውሰድ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረት የለውም። የመንፈስ ቅዱስ ሙላትን በልሳን ከመናገር ጋር በማያያዝ እንደ ብቸኛ ምልክት ከመውሰድ ይልቅ፤ ገላትያ 5፡22-23



ውስጥ እንደተጠቀሰው፡ በመንፈስ ፍሬ ነው የአንድን ሰው በመንፈስ ቅዱስ መሞላት መመዘን የሚቻለው። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በመንፈስ ቅዱስ ሳይሞሉ በልሳን ተናግረዋል።

ሁለት ዓይነት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አለ የሚል ሌላ ስሕተተም አንዳንዴ ይነገራል። አንደኛው በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 2፡ ሌላው በ1ኛ ቆሮንቶስ 12፡13 ላይ የተመሠረተ ነው። ሐዋርያት ሥራ 10-11 ውስጥ ያለውን የቆሮንቶስ መለወጥ፤ ከሐዋርያት ሥራ 2 ጋር በማነጻጸር አሕዛብ በሆነው ቆሮንቶስ ላይ የተፈጸመው ሁኔታ በጳጳሳዊ ሰላት በሐዋርያት ላይ ከደረሰው ጋር ተመሳሳይ መሆኑን ለመረዳት ይቻላል። ሐዋርያት ሥራ 11፡15-17 ውስጥ ጴጥሮስ “ለመናገርም በጀመርሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ፤ ለእኔ ደግሞ በመጀመሪያ እንደወረደ፤ ለእነርሱ ወረደላቸው።” የሐንስ በውኃ አጠመቀ እናንተ ግን በመንፈስ ትጠመቃላችሁ ያለውም የጌታ ቃል ትዝ አለኝ። እንግዲህ እግዚአብሔር በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ላመንነው ለእኛ ደግሞ እንደሰጠን፤ ያን ስጦታ ለእነርሱ ከሰጠ፤ እግዚአብሔርን ለመከልከል እኔ ማን ነበርሁ?” ብሏል። የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አንድን አማኝ ወደ ክርስቶስ አካል የሚጨምረው እንደመሆኑ፤ ከሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ ሁለት ጀምሮ እስከዚህ ዘመን ድረስ ያለው አሠራር ተመሳሳይ ነው።

ስለዚህ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከክርስቶስ እና ከአማኞች ጋር በአዲስ ሕብረት የሚያገናኝ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ስለሆነ ታላቅ ነገር ነው። በክርስቶስ አዲስ ሥፍራ ያስገኛል፤ ከክርስቶስ አካል ጋርም በቅርብ ያስተሳሰራል። አማኙን ፍጹም አድርጎ በመጨረሻ በክብር የሚያቀርብ የጽድቅና የእግዚአብሔር ሥራ ሁሉ መሠረት ነው።

## እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡- የመሙላት ተግባሩ

### ሀ. የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ሲብራራ

ከመንፈስ ቅዱስ የማዳን ተግባራት፤ ማለት ዳግም ከመወለድ፤ በአማኝ ውስጥ ከማደር፤ ከማተም እና ከማጥመቅ ሥራ ጋር ሲነጻጸር፤ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ከክርስቲያን ልምምድ፤ ኃይል እና አገልግሎት ጋር ነው የሚገናኘው። ከድነት ጋር የተያያዘው የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ለአንዴና ለዘላለም የሚከናወን ሲሆን፤ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ግን የሚደጋገም ልምምድ መሆኑ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ ጊዜ ተገልጧል።

የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ከጳጳሮች ሰለት በፊት በጣም ውሱን በሆነ ደረጃ በአንዳንድ ግለሰቦች ላይ ታይቷል (ዘፀ. 28፡31፤ 31፡31፤ 35፡31፤ ሉቃስ 1፡15፤ 41፤ 67፤ 4፡1)። የእግዚአብሔር መንፈስ በግለሰቦች ላይ መውረዱና የአገልግሎት ኃይል የሞላበት ሁኔታ መኖሩ የሚያጠራጥር አይደለም። በአጠቃላይ ሲታይ ግን ከጳጳሮች ሰለት በፊት በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉት ጥቂት ናቸው። የመንፈስ ቅዱስ ሥራም እግዚአብሔር በልዑል ዓላማው መሠረት በግለሰቦች አማካይነት ከሚያከናውነው አንዳንድ ልዩ ሥራዎች ጋር የተያያዘ ይመስላል። የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ከጳጳሮች ሰለት በፊት ሕይወቱን ለጌታ ለሰጠ ሰው ሁሉ ክፍት የነበረ መሆኑን የሚያመለክት ነገር የለም።

ከጳጳሮች ሰለት ወዲህ ያለው ጊዜ መንፈስ ቅዱስ በአማኝነት ሁሉ የሚሠራበት አዲስ ዘመን ሆኗል። በዚህ ዘመን አማኝ ሁሉ የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ከመሆኑም በላይ፤ ቅድመ ሁኔታዎችን ካሟላ በመንፈስ ቅዱስ ሊሞላ ይችላል። ይህን እውነት አዲስ ኪዳን ውስጥ ያሉ አያሌ መግለጫዎች ያረጋግጣሉ (ሐዋ. 2፡4፤ 4፡8፤ 31፤ 6፡3፤ 5፤ 7፡55፤ 9፡17፤ 11፡24፤ 13፡9፤ 52፤ ኤፌ. 5፡18)።

የመንፈስ ቅዱስ ሙላት፤ መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ልብና ሕይወት ውስጥ ሊሠራ የሚፈልገውን ያለመከልከል ሲሠራ በአማኝ ሕይወት ውስጥ የሚከሰት ሁኔታ ነው ማለት ይቻላል። ድርጊቱ መንፈስ ቅዱስን ይበልጥ የመቀበል ሳይሆን፤ የእግዚአብሔር መንፈስ ራሱ አማኝን ይበልጥ የራሱ ማድረግ ነው። የመንፈስ ቅዱስ ሙላት በዚህ ዘመን ከጳጳሮች ሰለት በፊት እንደነበረው በተወሰኑ ሰዎች ላይ ለልዩ ሥራ መከናወን የሚሆን ሳይሆን፤ አማኞች ሁሉ ሊያገኙት የሚቻላቸውና በእርሱ ለሚያምን ሁሉ ከእግዚአብሔር የቀረበ የክርስቲያን ልምምድ ነው። ክርስቲያን ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ እንዲሞላ ታዟል (ኤፌ. 5፡18)፤ በመንፈስ ቅዱስ አለመሞላት ግን ከፊል አለመታዘዝ ነው።

በአንድ ክርስቲያን ባሕርይና ዕለታዊ ሕይወቱ ውስጥ በግልጽ የሚታይ ልዩነት አለ። ጥቂቶች መንፈስ የሞላባቸው ሆነው ይታወቃሉ። የዚህ ጸጋ ተጠቃሚዎች ቁጥር ጥቂት የመሆኑ ምክንያት፤ ከእግዚአብሔር ልግስና ማነስ ሳይሆን፤ ሰዎች ራሳቸውን ሳያዘጋጁና የእግዚአብሔር መንፈስ ሕይወታቸውን እንዲሞላው ሳይፈቅዱ መቅረታቸው ነው።

በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ከመንፈሳዊ እድገት ጋር ሲነጻጸር ይገባል። ድነትን ካገኘ አጭር ጊዜው የሆነ አዲስ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ሊሞላና የመንፈስ ቅዱስ ኃይልም በሕይወቱ ሊገለጥ ይችላል። በክርስትና ሕይወት መብሰል፤ በእውቀት ማደግ፤ በመንፈስ ቅዱስ የመሞላት የማያቋርጥ ልምምድ እና መንፈሳዊ ነገሮችን በመለየት ማደግ ነው። ይህ የሚገኘው፤ እስከ ሕይወት ፍጻሜ በሚያድግ መንፈሳዊ ልምምድ ይሆናል። አዲስ የተወለደ ሕፃን ሙሉ ጤናማ ሊሆን እንደሚችል፤ አዲስ ክርስቲያንም በመንፈስ ቅዱስ ይሞላ

ይሆናል። ነገር ግን ልክ አዲስ እንደተወለደ ሕፃን አዲሱን ክርስቲያንም ወደ እድገት የሚያደርስው በሕይወቱ የሚያገኘው ልምምድ ነው። ለዚህ ነው ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ምንባቦች ስለ መንፈሳዊ እድገት አበክረው የሚናገሩት። የሰንዴ ቡቃያ እስከ መከር ያድጋል (ማቴ. 13:30)። እግዚአብሔር መንፈሳዊ ስጦታዎች ባሏቸው ሰዎች አማካይነት ቤተ ክርስቲያኑ ውስጥ ይሠራል። ይህን የሚያደርገው፤ ቅዱሳኑን ለአገልግሎት ብቁ ለማድረግ፤ በእምነት በእውቀትና በመንፈሳዊ ሁኔታ ለማሳደግ እንዲሁም የክርስቶስ አካል የሆነችውን ቤተ ክርስቲያን ለመቀደስ ነው (ኤፌ. 4:11-16)። ጴጥሮስ አዲስ የተወለዱ ሕፃናት ለእድገታቸው መንፈሳዊ ወተት እንደሚያሻቸው ይናገራል (1ኛ ጴጥ. 2:2)። “በጌታችንና በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋና እውቀት እደጉ” (2ኛ ጴጥ. 3:18) በማለትም ክርስቲያኖችን ይመክራል።

በመንፈስ ቅዱስ ሙላትና በመንፈሳዊ እድገት መካከል ግልጽ የሆነ ግንኙነት አለ። በዚሁ መሠረት በመንፈስ ቅዱስ ካልተሞላ ክርስቲያን ይልቅ የተሞላው በፍጥነት በመንፈስ ያድጋል። በመንፈስ ቅዱስ መሞላትና ውጤቱ የሆነው መንፈሳዊ እድገት፤ እግዚአብሔር ለሕይወቱ ያለውን ፈቃድ ለማግኘት፤ የእርሱንም እቅድ በመፈጸም ረገድ በክርስቲያን ሕይወት የሚከናወኑ ሁለት ዋና ዋና ነገሮች ናቸው (ኤፌ. 2:10)።

በዚህ መሠረት የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ለማንኛውም አማኝ የሚደረግ ነው። ይህ የሚሆነው ግን አማኙ ሕይወቱን ሙሉ በሙሉ ውስጡ ለሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ሲያስገዛ ይሆናል። ይህ ሲሆን መንፈስ ቅዱስ ግለሰቡን ይቆጣጠረዋል፤ ኃይልም ይሰጣል። የመንፈስ ቅዱስ ሙላት የሚገለጥባቸው ሁኔታዎችና የሚሰጠው መለኮታዊ ኃይል ደረጃም ይለያዩ ይሆናል። በመንፈስ ቅዱስ የመሞላት ማዕከላዊ አሳብ፤ የእግዚአብሔር መንፈስ ያለ ምንም መከልከል በአማኙ ውስጥና በርሱ በኩል ይሠራል የሚል ነው። እግዚአብሔር ለዚያ ሰው ያለው ፍጹም ፈቃድ እንዲህ ይከናወናል።

የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ፅንሰ አሳብ አዲስ ኪዳን ውስጥ በርከት ባሉ ጥቅሶች ተመልክቷል። እጅግ በላቀ ሁኔታ የታየው፤ ሉቃስ 4:1 ውስጥ “መንፈስ ቅዱስ ሞልቶበት”፤ በተባለው በኢየሱስ ነው። መጥምቁ ዮሐንስ እናቱ ማኅፀን ውስጥ እንዳለ በመንፈስ ቅዱስ በመሞላቱ በሌሎች ያልተለመደ ልምምድ ነበረው (ሉቃስ 1:15)። እናቱ ኤልሳቤጥና አባቱ ዘካርያስም ለጊዜው በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተው ነበር (ሉቃስ 1:41፤ 67)። ይህን የመሰለው የመንፈስ ቅዱስ ሙላት፤ ለጥቂት ሰዎች ብቻ የሚደረግና በብሉይ ኪዳን በተደረገው አኳኋን የሚከናወን የልዑል እግዚአብሔር አሠራር ነው።

በጳጌትና በሌሎች ሰዎች ግን በዚያ የነበሩት ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተዋል። በጥንታዊቱ ቤተ ክርስቲያን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ የፈለጉ ሁሉ፤ በጴጥሮስ እንደሆነው (ሐዋ. 4:8) በተደጋጋሚ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተዋል። ለእግዚአብሔር ኃይልና ለብርታት የጸለዩ ክርስቲያኖች (ሐዋ. 4:31)፤ ጳውሎስም ከተለወጠ በኋላ (ሐዋ. 9:17) እንዲሁ ተሞልቷል። አንዳንዶች፤ ማለት የመጀመሪያዎቹ ዲያቆናት፤ (ሐዋ. 6:3)፤ ሰማዕቱ እስጢፋኖስ (ሐዋ. 7:55) እና በርናባስ (ሐዋ. 11:24) በተከታታይ በመንፈስ ቅዱስ እንደተሞሉ ተናግሯል። ጳውሎስ በተደጋጋሚ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቷል (ሐዋ. 13:9)፤ ሌሎች ደቀ መዛሙርትም እንዲሁ (ሐዋ. 13:52)። በእያንዳንዱ ሁኔታ በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉት ራሳቸውን ለእግዚአብሔር የሰጡ ክርስቲያኖች ብቻ ናቸው።

የብሉይ ኪዳን አማኞች በአንዳንድ ሁኔታዎች ተግባሩ ቢሰጣቸውም በመንፈስ ቅዱስ እንዲሞሉ በፍጹም አልታዘዙም። የእግዚአብሔር ሥራ መከናወኑን አስመልክቶ ዘሩባቤል “በመንፈሴ እንጂ በኃይልና በብርታት አይደለም” (ዘካ. 4:6) ተብሏል። በዚህ ዘመን ክርስቲያን ሁሉ ኤፌሶን 5:18 ውስጥ እንደተመለከተው በመንፈስ ቅዱስ እንዲሞላ

ታዲላ። “መንፈስ ቅዱስ ይመላባችሁ እንጂ፤ በወይን ጠጅ አትስከሩ፤ ይህ ማባከን ነውና።” ድነት በእምነት እንጂ በሥራ እንደማይገኝ፤ በመንፈስ ቅዱስ መሞላትም በሰብአዊ ጥረት የሚሆን አይደለም። ያ የሚሆነው፤ አንድ ሰው እግዚአብሔር በሕይወቱ ይህን የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ይሠራ ዘንድ ሲፈቅድ ነው። ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደምንረዳው፤ አንድ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ሳይሞላ ድነትን ሊያገኝ ይችላል። በዚህ መሠረት የመንፈስ ቅዱስ ሙላት የድነት አንዱ አካል አይደለም ማለት ነው። የመንፈስ ቅዱስ ሙላት አንድ አማኝ በዳነ ጊዜ ለአንዴና ለዘላለም በሕይወቱ ከተከናወነው ሥራ ጋር ሊገናዘብ ይችላል። አንድ ሰው ድነትን ሲያገኝ በመንፈስ ቅዱስ ሊሞላ ቢችል እንኳን፤ ከንውኑ ሕይወቱን በሰጠ ክርስቲያን ውስጥ በተደጋጋሚ የሚፈጸም ነው። በመሆኑም ይህ ተደጋጋሚ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት የክርስቲያኖች የዘወትር ልምምድ ሊሆን ይገባል።

በመንፈስ ቅዱስ መሞላት በተደጋጋሚ መፈጸም ያለበት መሆኑ ኤፌሶን 5:18 ውስጥ “መንፈስ ይመላባችሁ” በሚለው ቃል ተገልጧል። ቃሉ “ሁልጊዜ በመንፈስ ቅዱስ ተሞሉ” የሚል ቀጥተኛ ፍቺ ነው ያለው። ይህ ቃል ምንባቡ ውስጥ ሰውነትንና አእምሮን ከሚጎዳ ስካር ጋር ተነጻጽሯል። ስለዚህ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት አንድ ጊዜ ለዘላለም የሚሆን ነገር አይደለም። በተደጋጋሚ የሚከናወን ነገር ሆኖ ሳለ፤ አልፎ አልፎ እንደሚሰማው ሁለተኛ የጸጋ ሥራ መባሉ ግን ተገቢ አይደለም። ለመጀመሪያ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ የመሞላት ልምምድ ያለ ጥርጥር ለክርስቲያን አስደናቂ ሁኔታ ነው። የክርስትና ልምምድንም ወደ አዲስ ክፍታ የሚያወጣ የመሠረት ድንጋይ ሊሆንም ይችላል። ያም ሆነ ይህ ክርስቲያን ለማያቋርጥ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት በእግዚአብሔር ነው የሚተማመነው፤ በትላንትናው መንፈሳዊ ኃይል የሚኖር ክርስቲያን የለም።

በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላት ምንነት በመነሣት በክርስቲያኖች መንፈሳዊ ልምምድና በእግዚአብሔር ዓላማ እንዲሁም ፍላጎት መጣጣም መካከል ሰፊ ልዩነት የሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላት ወይም ካለመሞላት የተነሣ ነው ብሎ ለመደምደም ይቻላል። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም የሚፈልግ አማኝ የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ እንዲሆን ከእግዚአብሔር ወደተሰጠው መብት መግባትና ሕይወቱንም ለእግዚአብሔር መንፈስ ሙሉ በሙሉ ማስረከብ ይኖርበታል።

**ለ. ለመንፈስ ቅዱስ ሙላት የሚያስፈልጉ ሁኔታዎች**

በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት የሚያስፈልጉ ሦስት ቀላል ትእዛዛት ተጠቅሰዋል። እነርሱም የሚከተሉት ናቸው።

የመጀመሪያዎቹ ሁለት ክፍሎች አሉታዊ ትእዛዞች ሲሆኑ፤ ሦስተኛው አምንታዊ ነው። 1ኛ ተሰሎንቄ 5:19 ውስጥ “መንፈስን አታጥፉ” የሚል ትእዛዝ ተሰጥቷል። ኤፌሶን 4:30 ውስጥ ደግሞ ክርስቲያኖች “ለቤዛ ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መንፈስ አታሳዝኑ” ተብለዋል። ሦስተኛው ትእዛዝ ገላትያ 5:16 ውስጥ የተጠቀሰው ሲሆን “ነገር ግን እላለሁ ፤ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ” ይላል። ስለ መንፈስ ቅዱስ ሙላት የሚያስረዱ ሌሎች ክፍሎች ቢኖሩም፤ እነዚህ ሦስቱ ዋና ዋናዎችን ያጠቃልላሉ።

1. “መንፈስን አታጥፉ” ተብሎ 1ኛ ተሰሎንቄ 5:19 ውስጥ የተሰጠው ትእዛዝ፤ በአገባቡ በደንብ የተገለጠ ባይሆንም፤ መንፈስ ቅዱስን በእሳት ምሳሌነት የሚያሳይ መሆኑ ግልጽ ነው። “ማጥፋት” ማለት መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ ፈቃዱን እንዳይፈጽም ማፈን ወይም ነጻነትና ፈቃድ መከልከል ማለት ነው። በቀላሉ ሲገለጥ መንፈስ የራሱን ፈቃድ እንዳያደርግ “እምቢ” ማለት ወይም ፈቃደኛ አለመሆን ሊሆን ይችላል።

በእግዚአብሔር ላይ ማመፅ የሰይጣን የመጀመሪያ ኃጢአት ነበር (ኢሳ. 14፡14)፤ እናም አንድ ክርስቲያን ክርስቶስ በጌቴሴማኒ እንዳደረገው “የእኔ ፈቃድ አይሁን የአንተ እንጂ” (ሉቃስ 22፡42) በማለት ፈንታ “የእኔ ፈቃድ ይሆናል”፤ በሚልበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ማጥፋቱ ነው።

አንድ አማኝ የመንፈስ ቅዱስ ሙሉነትን ለመለማመድ ይችላል ዘንድ በመጀመሪያ ሕይወቱን ለጌታ ማስረከብ አለበት። አንድ ሰው ሁለት ጌቶችን ሊያገለግል እንደማይችል ክርስቶስ ገልጧል (ማቴ. 6፡24)። ክርስቲያኖችም ራሳቸውን ለእግዚአብሔር እንዲሰጡ በተከታታይ ተመክረዋል። የእግዚአብሔር ፈቃድ በክርስቲያን ሕይወት የሚከናወንበትን ጠቅላላ ሁኔታ ጳውሎስ ሮሜ 6፡13 ውስጥ ሲያስተዋውቅ፡ “ብልቶቻችሁን የዓመፃ የጦር ዕቃ አድርጋችሁ ለኃጢአት አታቅርቡ፤ ነገር ግን ከሙታን ተለይታችሁ በሕይወት እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ። ብልቶቻችሁንም የጽድቅ የጦር ዕቃ አድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ” ብሏል። ምርጫው በእያንዳንዱ ክርስቲያን ፊት ተቀምጧል። ራሱን ለእግዚአብሔር ወይም ለኃጢአት ሊሰጥ ይችላል።

ሮሜ 12፡1-2 ውስጥም ተመሳሳይ ምንባብ አለ። ጳውሎስ በአንድ ክርስቲያን ሕይወት ድነትና ቅድስና የሚያድግበትን ሁኔታ ለሮሜ ሰዎች ሲገልጥ፡ “እንግዲህ ወንድሞች ሆይ፤ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ፤ እርሱም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ፡ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነው ነገር ምን እንደሆነ ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ፤ ይህን ዓለም አትምሰሱ” እያለ ያሳስባል። ሮሜ 6፡13 እና 12፡1 ውስጥ “ራሳችንን ለእግዚአብሔር ማቅረብ” የሚለው የግሪኩ አባባል ያለው ስሜት “ለአንዴና ለዘላለም ራስን ለእግዚአብሔር መስጠት” የሚል ነው። በመሆኑም በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት የሚቻለው፤ ክርስቲያን መላ ሕይወቱን ሕያው መሥዋዕት አድርጎ ለእግዚአብሔር የማስረከቡን ቀዳሚ እርምጃ የወሰደ እንደሆነ ብቻ ነው። ክርስቲያን ለዚህ ዕድል የሚዘጋጀው፤ መሥዋዕቱን ቅዱስና በእግዚአብሔር ዘንድ ብቁ በሚያደርገው ድነቱ አማካይነት ነው። ለዚህ ድነትን ለሚቀበል ሰው ኢየሱስ ክርስቶስ የሞተለት ስለሆነ፤ እግዚአብሔር ከዚያ ሰው ይህን ሁኔታ መጠበቁ ተገቢ ነው።

ክርስቲያን ራሱን ለእግዚአብሔር በሚያቀርብበት ጊዜ፤ የውስጥ ሰውነቱ በመንፈስ ቅዱስ የሚለወጥበትና፤ ከዚህ የተነሳ የአእምሮ መታደስን በማግኘቱ የመንፈሳዊ እውነቶችን ክቡርነት የሚገነዘብበት ሂደት ነው። ራሱን ለጌታ በማቅረቡ ይህን ዓለም የማይመስልን ሕይወት ይኖራል። የእግዚአብሔር ፈቃድ ያልሆነውን ከ“እግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነው ነገር” ሮሜ 12፡2 ለመለየት ይችላል።

ራስን መስጠት የሚያመለክተው አንድን የተለየ ጉዳይ ሳይሆን፤ በማንኛውም ረገድ እግዚአብሔር ለሕይወቱ ያለውን ፈቃድ ያ ሰው መውሰዱ ነው። ስለዚህ ራስን መስጠት ማለት፤ እግዚአብሔር አማኝ እንዲያደርግ የሚፈልገውን ነገር ሁሉ ለማድረግ ፈቃደኛ መሆን ማለት ነው። የእግዚአብሔርን ፈቃድ በሕይወቱ መፈጸም እና እርሱ ሲመራ ማንኛውንም ነገር መቼም፤ የትም እና እንደ ምንም ለማድረግ ፈቃደኛ ሆኖ መገኘት ነው። “መንፈስን አታጥፋ” የሚለው ትእዛዝ የሚያመለክተው፤ ይህ ሁኔታ ራስን በመስጠት የሚጀምርና የሚቀጥል ልምምድ መሆኑን ነው።

ባለማቋረጥ ራሱን ለእግዚአብሔር ለመስጠት የሚመኝ ክርስቲያን፤ ድርጊቱ ከብዙ ሁኔታዎች ጋር የሚዛመድ ሆኖ ያገኘዋል። ራስን መስጠት ከሁሉ በፊት ለእግዚአብሔር ቃል ትምህርትና እውነት መገዛት ነው። ታላቁ መምህር መንፈስ ቅዱስ

ሲሆን፤ አንድ አማኝ እውነትን በተረዳ ቁጥር ላወቀው እውነት መገዛት አለበት። ለእግዚአብሔር ቃል አለመገዛት የመንፈስ ቅዱስ ሙላትን ይከለክላል።

ራስን መስጠት ከምሪት ጋርም ይያያዛል። በብዙ ሁኔታዎች የእግዚአብሔር ቃል ክርስቲያን ሊወሰነው የሚገባውን ነገር በግልጽ አያስረዳም። ስለዚህ አንድ አማኝ በእግዚአብሔር ቃል መመራት አለበት፤ የእግዚአብሔር መንፈስም ቃሉ በሚገልጠው ላይ በመመሥረት ምሪት ይሰጣል። በመሆኑም በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት ለመንፈስ ቅዱስ ምሪት መታዘዝ ያሻል (ሮሜ 8:14)። አንዳንድ ጊዜ ክርስቲያን አንድ ነገር ያደርግ ዘንድ መንፈስ ቅዱስ ያዘው፤ በሌላ ሁኔታ ደግሞ ይከለክለው ይሆናል። አንዱ ምሳሌ በእገልግሎቱ መጀመሪያ ወቅት እስያና ቢታኒያ ውስጥ እንዳይሰብክ የተከለከለው ጳውሎስ ነው። በኋላ ግን ወደነዚሁ ስፍራዎች እንዲሄድና እንዲሰብክ ታዟል (ሐዋ. 16:6-7፤ 19:10)። የመንፈስ ቅዱስ ሙላትና በጌታ መመራት የማይነጣጠሉ ናቸው።

አንድ ክርስቲያን የማይፈልገው ሁኔታና ልምምድ ውስጥ የሚከተው ቢሆን እንኳን ለእግዚአብሔር ምሪት መገዛት አለበት። ስለዚህ ጉዞው ሥቃይ ያለበትና ደስ የማያሰኝ ቢሆንም እንኳ፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ መገዛት ማለት ምን ማለት መሆኑን አማኝ መገንዘብ አለበት።

በመንፈስ ቅዱስ የመሞላትና ለእግዚአብሔር የመሰጠት ታላቅ ምሳሌ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ ነው። ፊልጵስዩስ 2:5-11 ውስጥ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር በመምጣቱና ለዓለም ኃጢአት በመሞቱ፤ እግዚአብሔር ወደመረጠው መሄድንና አብ የመረጠውን ሥራ መፈጸምን ያሳያል። በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት የሚመኝ አማኝ ይህን የመሰለ መሰጠትና ታዛዥነት ሊኖረው ይገባል።

2. በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላት ጋር በተያያዘ ሁኔታ፤ አማኝ “መንፈስ ቅዱስን እንዳያሳዝን” (ኤፌ. 4:30) ተመክሯል። ይህ ክፍል ኃጢአት ወደ ክርስቲያኑ ሕይወት መግባቱንና ራሱንም ለጌታ አለመስጠቱን ያመለክታል። በመሆኑም ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ሕይወት እንዲኖረው፤ መንፈስ ቅዱስን የሚያሳዝን ኃጢአት እንዳይሠራ ታዟል። አማኝ ውስጥ ያለ የእግዚአብሔር መንፈስ ሲያዝን፤ ከአማኙ ጋር ያለው አንድነት፤ ምሪት፤ ትምህርቱ እና የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ይታገዳል። ምንም እንኳን መንፈስ ቅዱስ በአማኙ ውስጥ ቢኖር፤ ሥራውን ለማከናወን ነጻ አይደለም።

የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ልምምድ በአማኙ አካላዊ ሁኔታ ሳቢያም ይታገዳል ይሆናል። የደከመ፤ የራበው ወይም ሕመምተኛ ክርስቲያን የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ የሆኑት ትክክለኛ ደስታና ሰላም በሕይወቱ አይታዩ ይሆናል። በመንፈስ ቅዱስ ስለ መሞላት የሚናገረው ሐዋርያ ራሱ 2ኛ ቆሮንቶስ 1:8-9 ውስጥ “ስለ ሕይወታችን እንኳ ተስፋ እስክንቆርጥ ድረስ ከአቅማችን በላይ ያለ ልክ ከብድብን ነበር” ብሏል። ስለዚህ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ክርስቲያንም ውስጣዊ መሸበር ይገጥመው ይሆናል። ይሁን እንጂ የአማኙ ችግር የከፋ በሆነ መጠን፤ በመንፈስ ቅዱስ የመሞላቱና ለእግዚአብሔር ፈቃድ የመገዛቱ አስፈላጊነት የጎላ ይሆናል፤ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በግለሰቡ ሕይወት ይገለጥ ዘንድ ነው።

አንድ ክርስቲያን መንፈስ ቅዱስን ያሳዘነ መሆኑ ሲሰማው፤ መፍትሔው ኤፌሶን 4:30 ውስጥ እንደተጻፈው መንፈሱን የሚያሳዝነውን ድርጊት ማቆም ነው። ይህ ሊፈጸም የሚችለው 1ኛ ዮሐንስ 1:9 ውስጥ የተጠቀሰውን በመታዘዝና አንድ የእግዚአብሔር ልጅ ያደርገው ዘንድ የተገባን ነገር በማድረግ ነው። “በኃጢአታችን ብንናዘዝ፤ ኃጢአታችንን ይቅር ሊለን ከዓመፃም ሁሉ ሊያድነን የታመነና ጻድቅ ነው”። ይህ ጥቅስ የሚመለከተው በሰማይ አባቱ ዘንድ ኃጢአት የፈጸመን የእግዚአብሔር ልጅ ነው። የክርስቶስ ሞት

ለኃጢአት ሁሉ ሥርየት በቂ በመሆኑ፤ የመመለሻው ወይም ይቅርታ የማግኘት መንገድ ከፍት ነው (1ኛ ዮሐ. 2፡1-2)።

ስለዚህ አንድ አማኝ ከእግዚአብሔር ጋር ወዳለው አንድነት የመመለሻው መንገድ፤ የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት የይቅርታ መሠረት መሆኑን በመገንዘብ ነው። ይህ ብቻም አይደል፤ ከእግዚአብሔር አብና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር እንደገና የቀረበ ግንኙነት ለመጀመር መፈለግ ወይም መወሰንም ያስፈልጋል። ይህ ሁኔታ በፍርድ ቤት የሚታይ የፍትሕ ጉዳይ ሳይሆን፤ በአባትና ልጅ መካከል ጠፍቶ የነበረውን ግንኙነት እንደገና መቀጠል ነው። እግዚአብሔር ኃጢአትን ይቅር የሚል ቅን ፈራጅና ታማኝ መሆኑን ጥቅሱ ያረጋግጣል። አንድ ክርስቲያን እግዚአብሔርን እንደበደለ አምኖ በቅንነት ንስሐ ሲገባ በግንኙነቱ መካከል እንደ ግድግዳ የቆመው በደል ይወገዳል። የኃጢአት ንስሐ በአንዳንድ ሁኔታዎች በደል ወደተሠራባቸው ሰዎች መሄድንና ችግሩን ማስተካከልን የሚጠይቅ ቢሆንም፤ ዋናው ጉዳይ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረትን በመመሥረት ተከናውኗል።

አንድ ክርስቲያን ሲናዘዝ በመለኮት በኩል ያለው ነገር ወዲያውኑ እንደሚስተካከልለት ዋስትና አለው። ክርስቶስ የአማኙ አማላጅ ወይም አስታራቂና በመስቀል ላይ የሞተለት እንደመሆኑ፤ በሰማይ ያለውን አስፈላጊ ማስተካከያ ሁሉ አስቀድሞ አከናውኗል። ስለዚህ ወደ አንድነቱ የመመለሱ ጉዳይ በሰብአዊው በኩል የሚከናወን ንስሐና ራስን የመስጠት ተግባር ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ አማኝ መንፈስ ቅዱስን በተከታታይ በማሳዘን ሳቢያ የመጣበት ክፉ ሁኔታ መኖሩንም ያስጠነቅቃል። ዕብራውያን 12፡5-6 ውስጥ እንደተመለከተው ይህ ምናልባት አማኙን ለማስተካከል ሲባል ከእግዚአብሔር የሚመጣ ቅጣት ሊሆን ይችላል። ክርስቲያን ራሱን ባያስተካከል እግዚአብሔር በመለኮታዊ ማስተካከያው ጣልቃ እንደሚገባ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶታል (1ኛ ቆሮ. 11፡31-32)። ክርስቲያን በማንኛውም ሁኔታ ከእግዚአብሔር ጋር ካለው አንድነት ሲርቅ ወዲያውኑ የሚያጣው ነገር አለ። ልክ ታማኝ አባት ባጠፋ ልጁ ላይ እንደሚያደርገው ሁሉ ተከታታይና ከባድ ቅጣት የማስከተል አደጋም ይኖራል።

3. በመንፈስ ቅዱስ መመላለስ፤ ከላይ ከተመለከትናቸው ትእዛዛት ጋር ሲነጻጸር አምንታዊ ሳይሆን አሉታዊ ነው። በመንፈስ ቅዱስ መመላለስ ማለት (ገላ. 5፡16) ከመንፈስ ቅዱስ የሚገኘውን ኃይልና በረከት እንድንቀበል የሚያስገነዝብ ትእዛዝ ነው። ክርስቲያን ሁልጊዜ በመንፈስ ምሪት እንዲጓዝ ታዟል።

የክርስቲያን መንፈሳዊ ሕይወት ደረጃ በጣም ከፍተኛ ነው፤ ያለ እግዚአብሔር ኃይል የአምላክን ፈቃድ ሊፈጽም አይችልም። በመሆኑም በውስጡ ያለው መንፈስ ቅዱስ በሚገባ እንዲመላለስ ይመራዋል።

በመንፈስ ቅዱስ መመላለስ እምነትን ያካተተ ነው። በመሆኑም መንፈስ ቅዱስ የሚያደርገውን ብቻ ለማድረግ በርሱ ላይ መታመን ያሻል። ክርስቶስ እንደወደደን እንድንዋደድ (ዮሐ. 13፡34፤ 15፡12) እና አእምሮ ሁሉ ለክርስቶስ እንዲገዛ የታዘዘበት (2ኛ ቆሮ. 10፡5)፤ ከፍተኛ ደረጃ ያላቸው የዚህ ዘመን ትእዛዛት ያለ መንፈስ ቅዱስ እርዳታ አይቻሉም። በተመሳሳይ ሁኔታ፤ ሌሎች የመንፈሳዊ ሕይወት መገለጫዎች ማለት እንደ መንፈስ ፍሬዎች (ገላ. 5፡22-23)፤ “ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ፤ ሳታቋርጡ ጸልዩ” (1ኛ ተሰ. 5፡16-17) እና “በሁሉ አመስግኑ፤ ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ እናንተ ነውና” (1ኛ ተሰ. 5፡18)፤ የሚሉት አባቦች ሰው በመንፈስ ካልተመላለሰ በቀር ለማድረግ የማይቻሉት ናቸው።

ክርስቲያን ኃጢአት በሞላበት ዓለምና የማያቋርጥ ክፉ ተጽዕኖ ባለበት ሁኔታ ውስጥ ስለሚኖር፤ በመንፈሳዊ ሕይወት ከፍተኛ ደረጃ ላይ ለመድረስ በጣም ያስቸግረቸዋል (ዮሐ. 17:15፤ ሮሜ 12:2፤ 2ኛ ቆሮ. 6:14፤ ገላ. 6:14፤ 1ኛ ዮሐ. 2:15)። በተመሳሳይ ሁኔታ ክርስቲያን በሰይጣን ተቃውሞ ይደርስበታል። ከዚህ የእግዚአብሔር ጠላት ጋርም በማያቋርጥ ውጊያ ውስጥ ነው (2ኛ ቆሮ. 4:4፤ 11:14፤ ኤፌ. 6:12)።

ክርስቲያን ከዓለምና ከሰይጣን ከሚመጣበት ተቃውሞ በተጨማሪ፤ በውስጡም ጠላት አለበት። ያም እርግጠኛ ሰው ወደ አለመታዘዝ ሕይወት ሊመልሰው የሚሻ ኃጢአታዊ ተፈጥሮ ነው (ሮሜ 5:21፤ 6:6፤ 1ኛ ቆሮ. 5:5፤ 2ኛ ቆሮ. 7:1፤ 10:2-3፤ ገላ. 5:16-24፤ 6:8፤ ኤፌ. 2:3)። ኃጢአታዊው ተፈጥሮ ክርስቲያን ውስጥ ካለው አዲስ ተፈጥሮ ጋር የማያቋርጥ ውጊያ ስለሚያደርግ፤ እርሱን ድል ለማድረግ የሚቻለው፤ ሁል ጊዜ በእግዚአብሔር መንፈስ ላይ በመታገዝ ብቻ ነው። ለዚህ ነው ምንም እንኳን አንዳንዶች ክርስቲያን ወደ ኃጢአት የለሽ ፍጹምነት ይደርሳል ብለው በተሳሳተ ሁኔታ ቢገልጡ፤ ይህ ኃይል በሕይወት ውስጥ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ያከናውን ዘንድ የአማኙ ባለማቋረጥ በመንፈስ ቅዱስ መመላለስ አስፈላጊ የሚሆነው። በአካልና በመንፈስ ፍጹም የመሆኑ ነገር በሰማይ ነው አማኙን የሚጠብቀው፤ ስለሆነም እስከሞት ወይም እስከመነጠቅ ድረስ መንፈሳዊ ውጊያው ይቀጥላል።

እነዚህ እስካሁን የተመለከትናቸው እውነቶች አንድ ክርስቲያን መንፈስ ቅዱስ ሕይወቱን እንዲቆጣጠርና እንዲመራው በመፍቀድ በርሱ ኃይልና ምሪት መመላለስ ያለበት መሆኑን የሚያመለክቱ ናቸው።

ሐ. በመንፈስ የመሞላት ውጤቶች

አንድ ሰው ራሱን ለእግዚአብሔር አስረክቦ በመንፈስ ቅዱስ በሚሞላበት ጊዜ የሚከተሉት እጅግ አስደናቂ ውጤቶች በሕይወቱ ይታያሉ።

1. በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የሚመላለስ ክርስቲያን የሚያድግ እና የመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎች የሚታዩበት የሕይወት ቅድስና ይታይበታል (ገላ. 5:22-23)። ይህ ሕይወት የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በአማኝ ላይ የመሥራቱ ምሳሌያዊ መገለጫ ነው። የመንፈስ ቅዱስ ኃይል መገለጫ ብቻ ሳይሆን፤ አማኝ ወደፊት በሰማይ ክርስቶስን በመምሰል ለሚገለጥበት ወቅት ምድራዊ ዝግጅት ነው።

2. ከመንፈስ ቅዱስ ዋና ዋና አገልግሎቶች አንዱ፤ ለአማኙ መንፈሳዊ እውነትን ማስተማር ነው። አማኝ የእግዚአብሔርን ቃል ፍፁም እውነት ሊረዳ የሚችለው፤ በመንፈስ ቅዱስ ምሪትና አብርሆት ብቻ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ ለአንድ ሰው የድነትን እውነት ለመግለጥ አስፈላጊ የመሆኑን ያህል (ዮሐ. 16:7-11)፤ ክርስቲያኑንም ወደ እውነት ሁሉ ይመራዋል (ዮሐ. 16:12-14)። የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገሮች እና በመንፈስ ቅዱስ የተማረ ሰው ብቻ የሚረዳው እውነት፤ በመንፈስ ለሚመላለስ ሰው ብቻ ነው የሚገለጠው (1ኛ ቆሮ. 2:9-3:2)።

3. መንፈስ ቅዱስ አንድን ክርስቲያን ሊመራና የእግዚአብሔርን ቃል አጠቃላይ እውነት ክርስቲያኑ ላለበት ልዩ ሁኔታ ሊያውለው ይችላል። ሮሜ 12:2 ውስጥ “የእግዚአብሔር ፍቃድ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ” ሲል ይህንኑ ማለቱ ነበር። ብሉይ ኪዳን ውስጥ እንደነበረው የአብርሃም አገልጋይ ክርስቲያንም “እኔ በመንገድ ሳለሁ እግዚአብሔር መራኝ” (ዘፍጥ. 24:27) ማለትን ሊለማመድ ይችላል። ይህ ዓይነት



አመራር ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር ተገቢው አንድነት ባላቸው ክርስቲያኖች የታወቀ ልምምድ ነው (ሮሜ 8፡14፤ ገላ. 5፡18)።

4. የድነት ዋስትና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ከሚኖር አንድነት የሚገኝ ሌላ ጠቃሚ ውጤት ነው። በሮሜ 8፡16 መሠረት “የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ያ መንፈስ ራሱ ከመንፈሳችን ጋር ይመስክራል” (ይህን አባባል ከገላ. 4፡6፤ 1ኛ ዮሐ. 3፡24፤ 4፡13 ጋር ያነጻጽሩት)። ክርስቲያን ስለ ደኅንነቱ እርግጠኛነት ሊኖረው የሚገባ መረዳት ልክ አንድ ሰው በአካል ስለመኖሩ እርግጠኛ የመሆኑን ያህል ነው።

5. አንድ ሰው እግዚአብሔርን ለማፍቀርና ለርሱ ለመስገድ የሚችለው፤ በመንፈስ ቅዱስ ሲመላለስ ነው። ኤፌሶን 5፡18 ውስጥ ከተጠቀሰው ምክር ቀጥሎ ያሉት ምንባቦች የሚገልጡት፤ ትክክለኛውን አምልኮና ከእግዚአብሔር ጋር ሊኖር የሚገባን አንድነት ነው። ከእግዚአብሔር ጋር አንድነት የሌለው ሰው ባማረ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ቢያመልክና ሥርዓቶችን ቢፈጽም፤ እግዚአብሔርን በእውነት አመለከ ማለት አይደለም። አምልኮ ክርክስቶስ ለሳምራዊቱ ቤት “እግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ የሚሰግዱለትም በመንፈስና በእውነት ሊሰግዱለት ያስፈልጋቸዋል” (ዮሐ. 4፡24) እንዳለው ከልብ የሚሆን ነገር ነው።

6. በአንድ አማኝ ሕይወት እጅግ ጠቃሚ ከሆኑ ነገሮች አንዱ ከጌታ ጋር በጸሎት አማካይነት ያለው አንድነት ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ ጸሎትን ሲያግዝና ሲመራ፤ ጸሎት ሥርዓት ያለውና ትክክለኛ ይሆናል። ጸሎቱ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት እንዲሆን ከተፈለገም ቃሉ ሊጠና ይገባል። መንፈስ ቅዱስ ካልረዳ በቀር እውነተኛ ምስጋናና አምልኮ አይቻልም። አማኝ ከሚያቀርበው ጸሎት በተጨማሪ መንፈስ ቅዱስም እንደሚማልድለት ሮሜ 8፡26 ይገልጣል። ብርቱ የጸሎት ሕይወት የሚገኘው በመንፈስ ቅዱስ ከመመላለስ ነው።

7. እስካሁን ከተጠቀሱት መንፈሳዊ ብቃቶች በተጨማሪ፤ የአማኝ የአገልግሎት ሕይወት፤ የተፈጥሮና የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎቹ ልምምዶች በአጠቃላይ ከመንፈስ ቅዱስ ኃይል የሚገኙ ናቸው። ክርስቶስ ይህን በተመለከተ ዮሐንስ 7፡38-39 ውስጥ ሲጠቅስ፤ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ከሰው ልብ የሚወጣና እንደሕያው ውኃ ምንጭ የሚፈስ መሆኑን አስገንዝቧል። ስለዚህ አንድ ክርስቲያን ታላላቅ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ሊኖሩት፤ ነገር ግን በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የማይመላለስ በመሆኑ ሊጠቀምባቸው የማይቻለው ይሆን ይሆናል። በአንጻሩ ደግሞ ጥቂት መንፈሳዊ ስጦታዎች ያሏቸው ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በመመላለሳቸው እግዚአብሔር በጣም የሚጠቀምባቸው ሊሆኑ ይችላሉ። ስለዚህ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ መንፈስ ቅዱስ ሙሉ የሚያስተምረውን ክርስቲያን በሚገባ ሊረዳ፤ በተግባር ሊተረጉመው፤ ሊጠቀምበት የሚገባ በጣም አስፈላጊ የሆነ አንዱ እውነት ነው።